anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

PETRICĂ SÎRBU

VREMEA LUPILOR

501

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GABRIELA BULIGA
CORNEL DANELIUC
ADINA CHELCEA

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Redactor literar
MIHAI DAN PAVELESCU
Secretar de redacţie
CONSTANTIN D. PAVEL
Tehnoredactare computerizată
"Ştiinţă & Tehnică" S.A.
CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta
WALTER RIESS
Difuzarea
CORNEL DANELIUC
(telefon: 617 72 44 sau 617 60 10, int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, int. 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 617 60 10 sau 617 60 20, int. 2411

Abonamentele se pot face la oficiile poştale (nr. Catalog 4004/1993), precum şi direct la redacţie. Cititorii din străinătate se pot abona prin Rodipet S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 9432 sau 004-1-312 9433. Telex: 11995
Piaţa Presei Libere nr. 1, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA

anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF (nr. 501/1993)
editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Tabăra Internaţională de Creaţie
Science-Fiction
"ATLANTYKRON"
30 iulie - 08 august 1993
Capidava - Cernavoda - România
Relaţii la telefon: 617 72 44

Paginile evidenţiate cu sigla "MTS" sunt realizate cu sprijinul Ministerului Tineretului şi Sportului, în cadrul programului naţional de stimulare a creativităţii tinerilor.

[501, ∞)

CPSF este o funcţie definită pe mulţimea reală reprezentând stelele, nebuloasele şi galaxiile universului, cu valori în sufletele puştilor de toate vârstele - cum spunea fermecătorul Lucian Merişca.

O primă parte a graficului acestei funcţii s-a trasat deja, este o mulţime discretă de puncte vibrante pe care a cântat, ca un arcuş, inima lui Rogoz şi după care noi am rezonat, la unison, cu toţii - noi, elevi ce abia învăţau să citească, noi, studenţi săraci, înarmaţi doar cu speranţă şi plecaţi să cucerească genuni de cunoaştere, noi, adulţi trecuţi prin purgatoriile războiului şi ale tăvălugului de început de civilizaţie sovietică şi care nu aveau în faţă decât drumul hai-hui printre aştrii din interiorul cutiei craniene.

A fost la Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice o muncă de Sisif - şi Adrian Rogoz, ca toţi maniacii care se respectă, a împlinit-o cu voluptate, rostogolindu-şi netulburat bolovanul social până la cei 17 ani de închisoare ai colecţiei (moment trasat pe grafic nu de o discontinuitate a funcţiei, ci de o translaţie a curbei la un alt nivel, cel al culturii populare underground, împlinită de cenaclurile de visători cu inimi rezistente, clone rogoziene).

Iată-ne acum, de la 501, mai departe.

Schimbări nu avem a ne propune, căci CPSF, chiar dacă mai are un A pe siglă (acronim de la "Anticipaţia", omagiu adus almanahului cu acest nume) nu-şi poate reproşa prea multe neîmpliniri.

Va face, ca şi până acum, cultură populară - adică mixajul acesta perfect de ştiinţă - literatură - artă care se numeşte science-fiction. Se va adresa, cu precădere, categoriei *juvenile,* adică puberi, preadolescenţi, adolescenţi - deci noi toţi. Încăpăţânatul făcător de bine care este Ioan Albescu, finul cunoscător al SF-ului românesc şi mondial Dan Mihai Pavelescu, colaboratorii de valoare ai micii reviste - sunt principalele garanţii ale continuităţii funcţiei CPSF şi dincolo de numărul 500.

Va exista un dialog permanent cu cititorii (Poşta redacţiei), dar şi cu celelalte publicaţii SF şi cu emisiunile apropiate de radio şi televiziune. Vom avea o pagină în care veţi găsi adrese utile pentru viitorii hoinari în galaxii - societăţi, asociaţii, fundaţii, instituţii în care se coace viitorul.

Va exista, la redacţie, o uşă mereu deschisă pentru prieteni, în fiecare după-amiază - în acelaşi birou în care Adrian Rogoz îşi revărsa, peste civilizaţia lui Homo sapiens, prea plinul inimii lui.

Asta-i. Poftiţi în vagoane, vă rog. Trenul a avut, la staţia 500, o scurtă oprire festivă. Călătorii sunt rugaţi să urce. Trenul pleacă, chiar în clipa de faţă, în direcţia lui firească, spre infinit.

ALEXANDRU MIRONOV

LIVIU RADU

Publicarea, în paginile revistei "Anticipaţia", a romanului lui Ph. K. Dick, *Loteria solară*, mi-a declanşat o serie de conexiuni logice care, în final, au dus la rândurile de faţă.

Romanul a şocat, probabil, mulţi cititori prin introducerea făţişă a hazardului într-o lume pe care eram obişnuiţi s-o considerăm deterministă. Promovarea în fruntea statului pe baza unei trageri la sorţi, şi nu pe baza unor merite evidente, sau ca reprezentant al unor grupuri de interese (clase sociale, partide etc.), poate părea fals, iluzoriu şi demn de o societate viabilă doar într-o imaginaţie bogată (chiar prea bogată, poate...).

Vom începe prin a aminti că, în urmă cu 2 500 de ani, la Atena, sistemul electiv era compensat printr-o formă de manifestare a hazardului, privită ca intervenţie divină. Astfel, Boulé, adunarea poporului, compusă din 500 de membri, era alcătuită, anual, prin tragere la sorţi. Doar anumite funcţii, precum cea de strateg, care implica un anumit nivel de pregătire profesională, erau elective, iar numărul alegerilor nu era limitat. Restul funcţiilor erau trase la sorţi (arhonţi, magistraţi etc.). Mai mult decât atât, în fiecare zi, prin aceeaşi procedură bazată pe hazard, se desemna, dintre cei 500 de membri ai adunării, şeful statului. Posibilitatea de a face parte din adunare era limitată doar la două legislaturi. Având în vedere numărul cetăţenilor atenieni din epocă (circa 40 000, pentru că la treburile publice nu participau nici metecii, nici sclavii), fiecare cetăţean avea şansa, cel puţin teoretică, de a ocupa, măcar o dată în viaţă, o funcţie publică, ba chiar să fie, pentru o zi, conducătorul statului. Această idee pornea de la premisa că orice cetăţean care participă la viaţa publică trebuie să fie capabil să execute orice sarcină. În acelaşi timp, plata primită reprezenta o sumă simbolică, sub venitul mediu al unui meseriaş calificat, pentru ca participarea la conducerea obştii să nu devină o modalitate de îmbogăţire.

Sigur, sistemul a funcţionat doar o perioadă de timp, dar a existat...

Împăratul Heliogabalus (Varius Antoninus Heliogabalus), unul dintre împăraţii "răi", care a încercat, prin tot ce a făcut, să şocheze şi să zdruncine maniera deterministă a gândirii sociale din epocă, a introdus în hazardul loteriei elemente de ridicol şi de deziluzie. Ne vom permite să cităm câteva rânduri din *Istoria Augustă*:

Punea în linguri bileţele pe care era scris câte un cadou, ieşindu-i unuia zece cămile, altuia zece muşte, altuia zece libre de aur, altuia zece libre de plumb... Iar la jocurile organizate de el au fost puşi la sorţi zece urşi, zece cărămizi, zece lăptuci şi zece libre de aur... A chemat şi actorii să-şi încerce norocul, punând la loterie câini morţi, o libră de carne de vită, o sută de monezi de aur, o mie de argint, o sută de aramă...

Probabil că, inspirat de această lucrare, J.L. Borges a scris *Loteria din Babilonia*, povestire publicată în volumul *Grădina potecilor care se bifurcă*, apărut în 1941. Societatea babiloniană pe care o imaginează Borges nu are nici o legătură cu realitatea, iar numele de Babilonia putem să-l privim în conexiune mai curând cu termenul "babilonie", cu sensul de "aiureală, încurcătură, lucruri fără logică", decât cu statul babilonian. Este vorba de o societate în care hazardul este împins la extrem.

Ca toţi oamenii din Babilonia, am fost proconsul; ca toţi, sclav; am cunoscut atotputernicia, oprobriul, puşcăria. Priviţi: de la mâna dreaptă îmi lipseşte arătătorul... În timpul unui an am fost declarat invizibil... Am aflat ce ignoră grecii: incertitudinea. Într-o încăpere de bronz, în faţa batistei liniştitoare a strangulatorului, speranţa mi-a rămas fidelă... În râul desfătărilor, panica...

Şi, întrucât Borges nu se mulţumeşte niciodată cu puţin, hazardul, la rândul lui, poate fi extrapolat şi multiplicat la infinit: dacă sorţii decid ca un om să fie ucis, va urma o altă tragere la sorţi, care să decidă modul în care va fi ucis. Numai că această nouă tragere la sorţi poate aduce graţierea, ba chiar şi un premiu substanţial... Nimic nu e cert, nimic nu e stabil, nimic nu se supune legilor cauzalităţii...

A cunoscut Dick lucrarea lui Borges? Tot ce se poate. Asta nu-i micşorează cu nimic meritele. Dacă ne gândim bine, este posibil, mai degrabă, ca ideea să-i fi fost sugerată de textele istoricilor greci, despre structura organizatorică a statului atenian. Pentru că Dick nu împinge hazardul ca mecanism al întregii societăţi, ci doar la desemnarea şefului statului. Şi încă un element care întăreşte afirmaţia anterioară: numai anumite categorii de cetăţeni puteau fi eligibili prin jocul loteriei, posesorii cartelelor-putere...

În rândul lucrărilor care au ca idee centrală loteria ca mod de existenţă socială, merită amintit romanul lui Michel Jeury, *Le jeu de monde*, apărut prin anii '70, şi care, probabil, a fost influenţat de autorii anterior citaţi. Jeury imaginează o societate în care cetăţenii care îndeplinesc anumite condiţii materiale participă, periodic la alegere, la un fel de loterie pe calculator, un joc ale cărui reguli sunt necunoscute participanţilor, în care calculatorul decide, de o manieră aleatorie, mărirea sau micşorarea averii jucătorului. Acest lucru are ca efect trecerea acestuia într-o categorie socială inferioară sau superioară, dreptul de a ocupa sau nu funcţii de a participa în continuare la loterie sau la scoaterea sa în afara societăţii. Spre deosebire de romanul lui Dick, *Le jeu de monde* descrie o societate ludică, în care principala preocupare a cetăţenilor este de a participa la diferite jocuri şi concursuri, unele cu efecte catastrofale...

Dacă Borges împinge lucrurile la extrem, imaginând o societate în care loteria, hazardul, este cea care conduce totul, Dick şi Jeury, spirite mai ştiinţifice şi, implicit, mai deterministe, nu pot sau nu vor să meargă până la capăt. Ei sunt conştienţi de faptul că o societate bazată doar pe hazard nu poate funcţiona în totalitate. Iar dacă societatea şi universul se conduc după nişte legi mai mult sau mai puţin cunoscute, momentele interesante ale vieţii sunt, în realitate, cele care se abat de la reguli...

PETRICĂ SÎRBU

VREMEA LUPILOR

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 1.00 P.M. - 13 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

Pe pereţii bunkerului părăsit, respiraţia încleiată a oamenilor se metamorfozează în broboane uriaşe care lâncezesc între crăpături. Şobolanii se holbează la foc şi ochii lor reflectă lumina în fulgere miniaturale. Câţiva oameni dorm cu gurile deschise. Bătrânele îngână vrăji şi descântece. Feţele zbârcite abia se mai mişcă. Din când în când privesc către Marisya-vrăjitoarea care bolboroseşte uriaşul blestem adresat Spiritului Lupilor. Un copil scânceşte la pieptul vlăguit al mamei. Pare şi el prins de secretul neasemuit al vrăjitoarei.

Din când în când de afară răzbesc lovituri puternice şi mârâituri aţâţate, dar nimeni nu se sperie. Cutia uriaşă pusă la intrarea în bunker îi protejează de lupi, oricâtă putere ar avea ei. Urletele panicate dau de înţeles gomonilor că efectul "Hooxley" ia amploare. Bătrâna Marisya ridică vocea şi spune câteva blesteme în limba strămoşilor. Asprimea lor face bărbaţii să se cutremure. Doar câţiva le mai înţeleg sensul. Este limba de dinaintea războiului cel mare.

Bjorn zace şi acum cu dinţii înfipţi în cablul care leagă cutia cea mare de perete. Ochii i s-au scurs din orbite şi sângele închegat îi stăruie în urechi. Intrase printre primii în bunker şi la imaginea cutiei pe care pulsau lumini o socotise vie şi muşcase din cablu crezând că este o rădăcină. Piro nu apucase să-l împiedice. Doar el ştia din tot tribul că acea cutie are în ea puteri mai presus de înţelegerea lor, pe care tatăl său care fusese vrăjitor nu apucase să le numească, dar ştia că răzbunarea lor este cruntă. Bjorn fusese scuturat puternic de spirite invizibile şi din dinţii lui ieşiseră scântei ca dintr-un foc mare. Acum faţa i se zbârcise. Moartea îl făcuse chiar mai urât decât Marisya-vrăjitoarea. Cu greu împiedicase Piro oamenii să nu se apropie de mort. El ştia că în Bjorn îşi făcuseră ascunzători spiritele cutiei vrăjite. Abia după ce trăsese cablul din perete, mutaseră cutia la intrarea în bunker. Au trebuit s-o deplaseze cu tot cu omul încleştat de cablu.

"Foamea face din om animal", citise Marisya dintr-o carte mare pe care o purta tot timpul cu ea. Era o carte cu coperte frumos colorate pe care erau zugrăviţi doi oameni ciudat îmbrăcaţi şi fără barbă. "Pielea lor este mai netedă decât pântecul unei femei borţoase", gândeau gomonii înfiorându-se. Tot ce ţinea de carte îi speria, deşi vrăjitoarea le citea din ea poveşti frumoase despre o lume la care ar fi râvnit oricine, o lume în care iarna nu dura nouă luni şi-n care uriaşii lupi cu pielea placată în solzi cu luciri de oţel nu aveau loc.

Câinii rod tencuiala amestecată cu mucegai. Ochii lor tresar doar când urletul lupilor se intensifică. Vajle-nebunul se apropie de colţul lor legănând de coadă câte un şobolan vânat cu multe eforturi. Câţiva inşi îl privesc apatici. Efectul "Hooxley" zugrăveşte lumea de afară în nuanţe ireale. Fulgere subţiri, fantomatice penetrează văzduhul. Lupii le privesc cu frică, ascunzându-se la adăpostul colţurilor de stâncă. Frica este mai puternică decât foamea.

Piro ascute absorbit o bucată de lemn cu un cuţit lung. Când vorbeşte cuvintele ies fără greutate, ca fumul:

- Ia aminte, munule. Cască bine ochii la lumea noastră. Trebuie să ai mult noroc să albeşti în ea. Unii mor cu ţâţa în gură pentru că moartea nu alege.

Osten îl priveşte obosit. Rana de la tâmplă pulsează sub mâna jegoasă a femeii care-l unge cu zeamă de licheni. Gomonul foloseşte un dialect asemănător cu cel al hunţilor de pe coasta vestică. Seamănă şi cu limba aleasă a munilor. De fapt numai pronunţia este mai grosolană. Osten se gândeşte că toate aceste forme au o sorginte comună şi ideea îl face să se cutremure de dezgust. Speră cu toată tăria să nu aibă nimic comun cu aceşti sălbatici.

- Va trebui să ne scoţi din încurcătura asta, munule, mormăie Piro cu ochii la focul din mijlocul bunkerului. Marisya, cu toate descântecele ei, n-a putut.

- Va trebui? întreabă Osten modulându-şi pronunţia cât mai aproape de a gomonului.

Piro îl studiază atent şi rânjeşte.

- Vreau să spun, munule, că n-ai de ales. Dacă m-am îndurat de viaţa ta înseamnă că vreau ceva de la tine, iar dacă vei vrea să faci una din vrăjile tari ale neamului tău, s-ar putea ca norocul să-ţi fie destul de mare.

Osten se stăpâneşte să nu zâmbească. Ce-ar putea să-i ofere acest sălbatic şi tribul său în afara vieţii? Întoarcerea în mijlocul munilor oricum nu-i mai este permisă pentru că a respirat aerul sălbatic, pentru că s-a inoculat cu acest haos de mutaţii şi dacă ar face-o ar ajunge punctul lor de pelerinaj, închis undeva într-un vacuum. Îşi pipăie înfrigurat faţa aşteptând să simtă lepra pe piele.

- Eu nu ştiu să fac vrăji.

Piro tresare. Furia îi face ochii să strălucească.

- Nu mă duci, munule. Nu se poate să nu cunoşti locurile în care oamenii dispar împlinindu-şi suferinţa din aceste locuri. Şi câinii dispar. Marisya spune că ei dăinuie în alte locuri, mai fericite, cu mâncare destulă şi fără lupi. Bătrânii noştrii le numeau crevase temporale. Nici ei nu ştiau ce înseamnă asta, dar au căutat să le invoce în faţa neamului lor la caz de primejdie.

- Şi au reuşit? îngăimă uluit Osten.

- Dacă reuşeau, neamul gomonilor nu mai suferea atât.

- Ridică-mă, gomonule.

Piro îl saltă cu grijă şi îl sprijină de perete. Femeia şterge în continuare rana munului murmurând cuvinte nedesluşite.

- Ajunge, Erika, îi spune cu blândeţe Piro. Du-te la locul tău. Munul s-ar putea să rostească vrăji grozave.

Femeia se retrage înfiorată, apropiindu-se de Marisya.

Vajle-nebunul grohăie spre colţul copiilor, băgând spaima în ei. Unul din bărbaţi îl loveşte peste faţă cu dosul palmei, apoi se aşază cu urechile la pândă. Lupii urlă aţâţaţi afară. Nebunul plânge încet într-un colţ, ştergându-şi sângele de la gură cu degetele.

Osten îşi ridică mâneca şi studiază atent modulele.

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 1.30 P.M. - 13 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

Piro priveşte fascinat cifrele roşii, pulsatorii, de pe ecrane, stăpânindu-şi cu greu frica. Murmură tensionat:

- Vrăjile tale scrise par puternice, munule.

Osten scoate harta zonei dintr-unul din buzunare, o desface şi rămâne pe gânduri câteva momente. Abia aude cuvintele gomonului care perorează în continuare căutând să-şi anestezieze frica:

- Marisya are şi ea nişte vrăji scrise cu roşu într-o carte mare. Laolaltă cu fiertura de licheni sunt bune să-ţi scoată bubele de pe piele. Lecuieşte şi rănile, dar vrăjile tale par mai tari. Spun ele cum să scăpăm de aici?

Munul aude întrebarea şi se gândeşte cum să spună acestor sălbatici că o dată intrat într-un nod temporal, efectul este aleatoriu. Cum să le explice că nici munii n-au recurs la acest mijloc de evadare, deşi îi cunosc existenţa? Unde ar ajunge? Dacă adâncimea crevasei este prea mare în timp şi mor până să ajungă undeva? Şi dacă ar fi şi o alunecare în spaţiu, chiar dacă scurgerea timpului ar fi de câteva ore sau minute, şi s-ar trezi în mijlocul nemoşilor sau al hunţilor războinici sau între vazaii care citesc gândurile?

Piro sesizează nehotărârea munului.

- Ştii vraja şi nu poţi s-o rosteşti. Gândeşte-te numai că aici vom muri. Marisya spune că acolo viaţa este mult mai bună ca asta şi eu cred în ce spune ea.

- Putem muri.

- E aşa grozavă vraja? Sau poate e un blestem?

Osten zâmbeşte. O face pentru întâia oară. Gomonul are ceva din inocenţa copiilor. Aproape că-i dispar resentimentele.

- O să v-ajut, zice într-un târziu.

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 2.20 P.M. - 13 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

Şenilele mobilului scrâşnesc pe pietrele dezgolite de zăpada afânată şi în jur se ridică aburi compacţi, apăsători. Liniştea se lasă grea peste ţinut, munul aproape îi simte apăsarea invizibilă. Deschide sasul şi iese afară, aplecându-se peste şenile. În depărtare răzbat urlete de luptă şi uriaşi sălbatici se apropie în fugă, rotind în aer bucăţi de oţel bătute rudimentar.

Panica îl imobilizează câteva clipe, apoi comandă autodistrugerea mobilului şi se îndepărtează în fugă. Explozia îl trânteşte cu capul de un colţ de stâncă, năucindu-l. Viziera căştii se fragmentează în mii de cioburi şi înainte de a închide ochii în aşteptarea morţii, în timpane îi răzbate şuierul inconfundabil care precede depresurizarea costumului de protecţie.

În lumina puţină, feţele încărcate de excrescenţe sîngerii ale sălbaticilor par prea puţin omeneşti.

- Ai visat urât, munule. Piro îl priveşte zâmbind. Spiritele neamului nostru sunt nefaste.

Osten simte oboseala cumplită înfigându-şi ghearele până în cele mai îndepărtate fibre ale trupului. Scurta rememorare, în vis, a ultimelor evenimente trăite îl copleşeşte. Se gândeşte cât de mult s-au înfrânat aceşti sălbatici să nu-l omoare, mai ales că mulţi dintre ei au pierit acolo, în explozie. Sau poate a fost numai voinţa uriaşului care-i vorbeşte?

Afară lupii urlă intens. Răzbat explozii înfundate în faţa bunkerului şi stropi de sânge pătrund înăuntru.

Osten ştie că implozia are loc la zece

minute de la încetarea efectului "Hooxley" şi că este rezultanta simbiozei între radiaţia penetrantă generată de efect şi o anume genă specifică lupilor. Ştiu şi gomonii care aşteaptă încordaţi liniştea. Arma perfectă pentru extirparea uriaşilor lupi. "Dacă se mai pot numi lupi", se gândeşte munul la mărimea lor impresionantă şi la solzii rigizi cu care sunt placaţi de-a lungul spinării.

- Pregăteşte-te de plecare, munule. Poţi să umbli?

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 2.30 P.M. - 13 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

Câţiva gomoni ies cu precauţie din bunker, cumpănindu-şi în mâini uriaşele bare de oţel, apoi trag săniile şi înhamă câinii. Bărbaţii strâng chingile, verificând de fiecare dată trăinicia lor, apoi aşază femeile şi copiii. Munul este aşezat pe a cincea sanie şi legat cu grijă.

Femeile rostesc descântecele norocului de drum bolborosind în surdină. Piro se apropie de sania munului.

- Avem timp, munule?

Osten îi răspunde abia şoptit, după ce se uită pe monitoarele modulelor:

- Locul nu este departe, dar ar trebui să mergem şi cât ţine efectul "Hooxley".

Piro se întoarce nedumerit.

- Ce e ăla efect?

- Fulgerele, îşi reaminteşte Osten că trebuie să vorbească la nivelul lor de înţelegere. Gomonul îl studiază încordat, cu ură aproape, lovindu-şi cu biciul cizmele peticite. Munul nu-i înţelege atitudinea.

- Lupii nu ne pot face nimic atunci şi putem lua un avans bun.

Piro, frământat de gânduri, îi întoarce spatele, se aşază pe tălpicile uneia din săniile cu copii şi urlă:

- Daţi-i drumul!

Peste Varend iarna agonizează sleită, suflând aburi compacţi la rasul pământului. Crusta tare de deasupra stratului de zăpadă, subţiată, se scufundă sub tălpicile săniilor care înaintează din ce în ce mai greu. Gomonii gâfâie trăgând de ele alături de câinii lihniţi de foame şi efort.

Este frumos încă în jur, deşi au apărut pete pământii, mocirloase, dar rareori Piro şi gomonii îşi aruncă privirea în preajmă. Sunt destul de absorbiţi de teama nopţii care se apropie ca să mai aibă timp să admire din mers marţialitatea îngheţată, nespus de frumoasă a ţinutului.

Urletele lupilor se aud din ce în ce mai clar, iar oamenii, cu tot efortul ieşit din comun, nu pot să împiedice apropierea lor. Câinii dau semne de nelinişte şi trag haotic de chingi căutând să scape. Conducătorii de sănii, prin lovituri de bici şi îndemnuri rostite, încearcă să menţină formaţia compactă, dar munca lor este din ce în ce mai dificilă. Lupii aleargă în salturi mari, paralel cu ei, căutând să nu se afunde în zăpadă. Uneori le-o iau înainte şi se opresc să-i aştepte, studiindu-le mişcările, siguri pe ei. Oamenii nu îndrăznesc să-i privească, din prejudecată sau frică, deşi le simt mişcările şi uneori chiar le aud gâfâitul laolaltă cu fâşâitul săniilor şi scrâşnetul zăpezii virgine călcate în picioare. Doar Piro îndrăzneşte să se uite pe furiş la ei. Înfiorat bolboroseşte cu o voce stridentă ordinul "mai departe!", repetându-l continuu. Îi este frică. Tuturor le este frică. O asemenea haită nu s-a mai văzut nicicând. Sunt lupi uriaşi, oricare i-ar veni uriaşului gomon până la umăr. Piro îi urmăreşte când se opresc, ferindu-şi privirile de ochii lor reci, sticloşi.

- Mai departe! Mai departe!... urlă lovind cu biciul oameni şi câini laolaltă.

Gomonii cad, dar se ridică repede pentru că ştiu că renunţarea este moarte. Cad şi câinii cu ochii ieşiţi din orbite. Unii nu se mai scoală şi atunci sunt scoşi în pripă din hamuri şi aruncaţi în lături. Oamenii îi înlocuiesc trăgând înverşunaţi. Câtva timp lupii îi lasă în pace bătându-se pe cadavrele rămase în urmă, dar perioadele sunt scurte, pentru că sunt prea înfometaţi şi prea mulţi. Nimeni nu se gândeşte la o înfruntare directă cu lupii, pentru că ştiu că săbiile şi cuţitele lor, făcute în pripă, fără rigiditate, neşlefuite, nu ar face prea mult.

Gomonii sunt hăituiţi de frică, dar nici unul nu renunţă. Speranţele lor au renăscut de la

Desen de Nicu Gecse

întâlnirea cu munul. Au încredere în puterea lui şi mai este şi frica oarbă faţă de omul care îi conduce.

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 3.40 P.M. - 13 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

De opt luni este iarnă şi această prelungire nefirească îi dusese în stare să întreprindă o disperată expansiune spre sud. Cele două oraşe de lângă ei nu le mai ofereau de mult nimic şi nu se puteau baza decât pe lichenii de sub zăpadă care erau din ce în ce mai greu de găsit. Foamea din ultimele două săptămâni îi îndemnase la lungi incursiuni, departe de corturi.

Depăşiseră de mult Varend. Intraseră în Ailand câteva mile bune şi nici unul afară de Piro nu ştia unde se află. De câteva zile aiergau prin ţinuturi necunoscute, mâncând doar rădăcini de copac şi carne de câine, iar absenţa îndelungată a mâncării, conjugată cu efortul intens, îi făcuse să arate ca nişte umbre. Oamenii cădeau înfigându-şi dinţii în crusta subţire a zăpezii, cu ochii sticloşi, pierduţi în orbite, apoi se ridicau şi alergau mecanic, mestecând în mers. Setea de viaţă îi ţinea în picioare.

La toate acestea se gândeşte Piro alergând lângă sănii, urlându-şi cu disperare ordinele. Şi se mai gândeşte şi la neasemuitul Gotland de care vorbeşte mereu în previziunile sale Marisya.

Lupii aleargă ca nişte fantome în apropierea convoiului. Ceaţa cenuşie urcă din vale, înghiţind pământul ca un giulgiu lăptos cu oameni şi câini laolaltă, iar noaptea stă sub orizontul mohorât, gata să-i copleşească. Din când în când răzbat mârâiturile înnebunite ale câinilor şi urletele sinistre, aţâţate ale lupilor.

Piro aleargă gâfâind, cu cuţitul în mână, lângă sania rănitului.

Gomonii nu sesizează apariţia bunkerului. Ivirea fantomatică a lupilor în preajmă îi înnebuneşte.

Osten îşi desface curelele şi-şi dă drumul în zăpada afânată, apoi se ridică greu şi merge strâmbându-se de durere spre bunkerul astupat de zăpadă. Convoiul se opreşte şi oamenii îl privesc uimiţi câteva clipe. Piro le face semne să-l ajute la dezăpezirea intrării şi înlătură cu furie zăpada.

Munul stă câteva clipe nehotărât, uitându-se la procesor. Ştie că este pe cale să dezvăluie taina unuia din bunkerele cu alimente de care se servesc ai lui în timpul incursiunilor de lungă durată.

- Desfă-l! scrâşneşte Piro ghicindu-i dilema. Altfel, înainte să pieri între dinţii lupilor, te despic eu!

Răzbate larmă de câini şi o sanie dispare chiar de lângă ei, trasă cu tot cu animale. Câteva femei urlă de spaimă.

Osten face succesiunea codului şi servomotoarele sasului se pun în funcţiune.

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 5.05 P.M. - 13 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

Bunkerul este plin cu rafturi încărcate cu conserve.

Gomonii încarcă săniile. Câţiva, nerăbdători, îşi înfig dinţii în tablele suţiri ale cutiilor, zdrelindu-şi gingiile, dar foamea este mai puternică decât durerea, iar gustul cărnii le tulbură simţurile.

Prin fantele subţiri dintre zidurile groase de beton şi sasul înţepenit, noaptea îi priveşte cu retine reci, apoase. Fulgerele "Hooxley" par frânturi de coşmar.

- Deschideţi! Deschideţi! Vocea răzbate greu de afară laolaltă cu urletele lupilor şi lovituri înfundate.

Piro tresare.

- E Toke! Dă-i drumul, munule!

Sasul se întredeschide încet şi omul de afară se prăbuşeşte înăuntru cu un braţ amputat. Sângele se scurge într-un şuvoi vâscos, închis la culoare.

Câţiva lupi îşi îndeasă capetele în deschizătură, dar uşa îi prinde şi zgomotul produs de oasele frânte pare nefiresc.

Erika leagă ciotul gomonului rănit fără să reuşească a opri scurgerea sângelui.

Piro îi cercetează faţa şi vede excrescenţele sângerii modificându-şi culoarea.

- Toke e atins de fulgere. Spiritele rele îl bântuie.

Erika se retrage înfiorată şi chiar gomonii mai apropiaţi îşi caută adăpost în colţuri mai întunecoase. Aude şi rănitul cuvintele lui Piro şi bolboroseşte înspăimântat cuvinte neînţelese. Corpul i se zguduie puternic ca şi când ar fi sub incidenţa unui curent. Sângele îi ţâşneşte prin gură şi urechi, iar urletul se reverberează sinistru în adăpost.

Doi gomoni se apropie de el şi-l lovesc sălbatic cu bucăţile de oţel până ce urletul se stinge. Câteva clipe nu se mai aude nici un zgomot, apoi Marisya acoperă cadavrul cu o pătură găsită, bolborosind descântece.

Osten tace copleşit. Crezuse că efectul "Hooxley" era o armă creată de ei împotriva lupilor, nu şi a oamenilor. Acum, înţelege purtarea lui Piro când i-a propus să meargă în timp ce efectul îşi face simţită prezenţa.

Uriaşul gomon îl priveşte abătut, dar nu îi impută nimic.

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 9.00 P.M. - 14 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

- Nu m-ai minţit, munule. Norocul tău e încă mai mare decât al nostru.

Osten este încă sub impresia devastatoare a scenelor petrecute cu o seară în urmă. Repetă pentru sine întrebarea gândindu-se îndelung. Nu aştepta aceste cuvinte. Ar fi înţeles dacă gomonii i-ar fi imputat martiriul lor şi n-ar fi ştiut să le răspundă, le-ar fi spus locul în care puteau evada în altă lume, indiferent care - nu putea să existe alta mai rea - şi apoi s-ar fi lăsat rupt de ei, bucată cu bucată, fără să se împotrivească. Dezgustul, ura nativă a omului superior în faţa primitivismului şi terorii emanate de aceşti "sălbatici" aproape că au pierit în câteva ore. Văzând viaţa dincolo de matricea convenienţelor sociale şi posibilităţilor lumii lui, se cutremură. Mediul croit în jurul acestei comunităţi în care numai foamea şi fuga continuă din faţa lupilor contează, la care s-au mai adăugat şi piedicile neamului său, este umilitor de simplu, violent şi adevărat. Osten se gândeşte care este rolul său în imposibilitatea apropierii lumilor lor şi-şi vede vinovăţia chiar în ideea că a crezut în toţi anii care trecuseră că lumea adevărată, că oamenii adevăraţi, cu toate sentimentele lor, trăiesc doar sub pământ, în uriaşele oraşe-adăposturi.

Piro aşteaptă încă răspuns privindu-l printre gene.

- Poate îţi pare rău după tribul tău, munule. Sau poate îţi pare rău că ne-ai arătat casa asta în care v-aţi pus provizii.

Osten nu are putere să răspundă. Privirea de fiară a gomonului s-a stins, trăsăturile grosolane i s-au destins, în cuvinte răzbate prietenie, aproape. Toate acestea îl copleşesc.

- Tu nu semeni cu cei din neamul tău, munule, bolboroseşte uriaşul, luând între degete o bucată de peşte din conservă.

- Vrei să spui că ai mai cunoscut muni?

- Am omorât câţiva cu oamenii mei şi trebuie să ştii că războinicii gomoni sunt încă mai periculoşi decât lupii, deşi munii tăi aveau arme grozave. Au murit mulţi de-ai noştri, dar şi câţiva muni.

Osten ascultă înfrigurat. Piro îl studiază cu atenţie. Picături de grăsime îi lucesc în barba crescută sălbatic.

- Tu n-ai armă?

Munul nu răspunde. O întrebare îl roade.

- De ce ne urâţi? Numai pentru că am activat fulgerele? Poate că a fost o greşeală. Mai este şi altceva?

Piro râde, un râs strâmb, ironic. Câţiva bărbaţi tresar şi se vede pe feţele lor că aşteaptă încordaţi răspunsul.

- Spune-i tu, Marisya.

Vrăjitoarea se apropie târându-şi picioarele şi întinde acuzator degetul:

- Neamul tău e blestemat! Voi aţi pornit războiul cel mare! şuieră ea. D-aia vă urâm! Şobolanii să vă sugă seva otrăvitoare din sânge!

Piro o apucă după umeri şi o conduce în colţul său, apoi se apropie de Osten care stă cu capul prins între mâini.

- Iart-o, munule, şi să mă ierţi şi pe mine pentru că am râs, dar n-am crezut nici o clipă că tu nu ştii. Şi nu cred nici acum. Marisya ştie asta de la bătrânii noştri şi chiar dacă hunţii - blestemat să le fie neamul! - au început, tot vinovaţi sunteţi. Ţi-am mai spus că Marisya are o carte pe care numai ea este în stare s-o descifreze. Nu mă îndoiesc că sunt şi vrăji acolo, altfel de unde ar şti atâtea leacuri, dar în ea sunt şi tot felul de lucruri la care nici nu visezi despre lumea dinaintea războiului cel mare.

Piro se opreşte şi o dată cu el gomonii privesc spre peretele de care stă sprijinit munul. Acesta plânge.

LIMIT TIME: 4.15 P.M. - 14 JULY
EFECTIVE: 3.20 P.M. - 14 JULY
ESCAPE ZONE: A 47 - 2 x - 1 - 9

Efectul "Hooxley" dispare la fel de repede cum apăruse. Prima implozie are loc la exact zece minute după încetarea lui. Stropi mari de sânge se lăţesc peste zăpadă.

Oamenii ies cu teamă, păşind cu grijă printre lupii cuprinşi de convulsii groteşti. Ultimul gomon iese din ecluză la 3.35 P.M.

Câteva noi implozii răscolesc zăpada, arzând-o. O femeie urlă. Cu mâinile pline de sânge, îşi ascunde faţa. I-a fost smuls jumătate din maxilar. Câteva clipe rămâne în picioare, apoi se prăbuşeşte încet. Piro o aşază în una din sănii şi convoiul pleacă.

La 4.05, munul simte contactul cu crevasa temporală. O apăsare intensă pe creier îl năuceşte. Rana palpită şi simte şuvoiul călduţ de sânge acoperindu-i urechea. Gomonii zac în jurul lui. Un zgomot intens se prăvăleşte peste ei.

*

Gomonii se trezesc unul câte unul din amorţeală.

Piro respiră precipitat întins sub o sanie. Un câine îi linge faţa. Se ridică greu şi inspiră adânc aerul tare. În depărtare se vede marea. Zgomotul ei este aproape un alint.

Femeile îşi ţin copiii în braţe şi plâng privind pământul dezgolit de zăpadă.

Osten zace cu capul sfărâmat câteva picioare mai încolo. Are ochii larg deschişi spre nemărginirea neantului.

Gomonii se apropie de el, privindu-l în tăcere. Şi nici unul din ei nu are puterea să se bucure de timpul în care evadaseră.

RAYMOND HUMPHREYS

Graţie îndemânării inginerului Eva Moran reuşiră, doar pentru câteva clipe, să readucă la viaţă propulsorul neutronic, îndeajuns însă pentru a împiedica nava să se prefacă într-o stea căzătoare. Dar ştiau că, o dată atinsă suprafaţa planetei, n-aveau cum s-o mai părăsească vreodată.

Cele câteva instrumente aflate încă în stare de funcţionare arătau că viaţa era posibilă pe acea planetă şi, într-adevăr, apropiindu-se, văzură nenumărate forme de viaţă. Ce ironie! Să cauţi atâta vreme o planetă locuibilă şi misiunea ta să se sfârşească atât de brusc şi fără speranţă, tocmai în ziua marii descoperiri! Acum această descoperire nu mai putea fi cunoscută de semenii lor, ce abia îşi mai găseau loc într-o lume atât de suprapopulată.

După ce mai încercară o dată să se asigure că nu există nici un pericol, părăsiră nava pentru a păşi în lumina strălucitoare a noii planete. Nici el, nici ea nu se aşteptase ca priveliştea din jur să fie atât de copleşitoare.

- Vai, Adam, ce minunăţie! În viaţa mea n-am văzut păduri mai verzi şi mai luxuriante, un cer mai albastru... Priveşte numai la fructele din pomul acela! Ce mari sunt! Bine, dar locul acesta este chiar Paradisul!

- Da, Eva, e chiar Paradisul. Şi chiar mai mult de-atât. Ce păcat că nu le putem spune şi celorlalţi despre el.

Eva rămase tăcută un timp. Apoi se întoarse spre Adam şi-i spuse cu ochii plecaţi:

- Poate că aşa ne-a fost scris. Poate că soarta ne-a ales tocmai pe noi pentru a lua totul de la capăt. Poate că lumea aceasta ne-a fost dăruită pentru ca seminţia noastră să se regenereze...

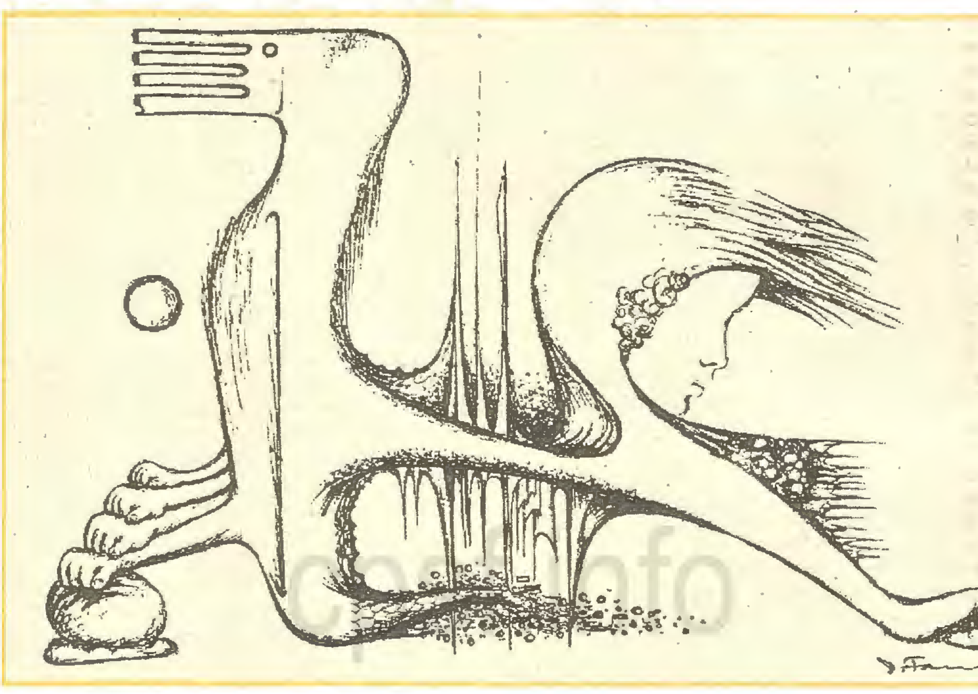
- Vrei să spui că...?

- Da. Obrajii Evei se îmbujorară, iar glasul îi deveni şoptit. La fel ca-n vechile poveşti. Eu cred că ne-a fost oferită şansa de a... de a popula această planetă.

Îşi înălţă ochii spre Adam, a cărui privire rămăsese pironită asupra munţilor învăluiţi în ceaţa albăstrie din depărtare.

- Ştii, zise el, înainte de plecare am fost sterilizat.

În româneşte de
Petru Iamandi

Desen de Dan Farcaş

MIHAIL GRĂMESCU

VĂLUL LUI ISIS

În noaptea de Înviere, după slujbă, ne strângeam toţi golanii în Dealul Mitropoliei, să jucăm un barbut la sânge. După aia era "ceai" la Cocuţa - până în zori sau până aveam noi chef. Cocuţa era o corditoare fripturistă care locuia la câteva străduţe mai încolo. Pe chestia cu ceaiul eram hotărât să nu stau cine ştie ce, în sensul că să dau şi eu o dată, de două ori brăila şi să mă pierd ca măgaru-n ceaţă.

Cutra de Fane n-a vrut să rămână cu mine, că Nina, vecin'sa, ieşise de trei zile din spital, operată de apendicită, de mă frecase toată seara la cap cum o pusese el capră.

- Şi cum aţi procedat, mă nenorociţilor?

Fane ăsta era o pocitanie de trecea pe sub pat cu mâinile ridicate şi un pămpălău de nu s-a mai pomenit, aşa că, deşi mânca el borş cu gura plină, cred că Nina era prima gagică din viaţa lui.

- Se poate... zice el confuz.

- Pe scaun, ă?

- N-ai ghicit din prima, deşi aveai dreptul la trei încercări, o parafrază el pe Vrăjitoarea din basmul cu acelaşi nume, şi, trăgând eu cu coada ochiului la gagică, m-am însemnat că se făcuse cam de culoarea sfeclei de vie.

'Ce: - Mă, micuţii să vezi că s-au tratarisit cu delicatese-n post, ca nişte păcătoşi ordinari ce sunt!

Aşa că am trântit o capcană-n doi peri, pe ideea că o fecioară lasă urme.

- Când şi-o vedea mă-ta boarfele date cu boia, o să-ţi umple gura cu pumni de-o să-ţi scuipi fasolele ca dovleacu' sâmburii.

- Nu-mi duce tu grija, că n-are ce să se prindă, mi-a confirmat tămâia bănuielile, fără să se însemne către unde bat eu de fapt.

"Trebuie să-mi revizui radical părerile despre minoră" mi-am zis. Nina se sfiise toată sub privirea mea estimativă, dar îşi rânjea fasolele la mine ca o proastă. Singura chestie de care mă nedumeream era ce-o fi găsit ea la stârpitura de Fane, însă, trebuia să i-o recunosc mucoasei, avea ceva sânge-n vine să se descurce luând-o aşa şi aşa la doar trei zile după ce o decupaseră ăia, încât mi-am spus că să moară Tuţu dacă nu crăpa fierea-n ea să se înţepe; probabil că era masturbistă sau dracu' s-o ia de puştoaică perversă, şi mi-am pus în gând s-o trag şi eu o dată, de să dea damblaua în gâlma de Fane să nu mai ştie de el când l-om lăsa cu ochii-n soare.

Aşa că Fane şi Nina s-au dopănit braţ la braţ ca nişte porumbei pocniţi de insomnie şi m-au lăsat pe mine s-o caut pe Madam Fortuna în Dealul Mitropoliei, drept pentru care le-am şi strigat un îndemn prietenesc din urmă, precizându-i gugumanului să-şi dea silinţa de data asta să nimerească unde trebuie ca să-i deschidă fetei viitorul, aşa încât boul m-a înjurat de mamă şi perversa a chicotit delicat de era să se scape toată pe ea.

La barbut s-a legat cum n-am mai pomenit de când mama m-a făcut, şi după vreo cinci brăile progresie, mi-a venit rândul, aşa că le-am zis gorobeţilor:

- Uite ce e bă, belferilor: Mă aşteaptă gagica cu bulanele pe perete şi cu ouăle făcute cu cremă, aşa că dacă nu vreţi să mă car cu mardeii, trag tot ce-am luat la pace, cui o vrea el, de trei ori, după care n-am ce să vă fac: pierd, nu pierd, hales-bules. Se loveşte?

- Se loveşte, să moară mama! se bagă unul, un cioroi care pierduse gros.

- Bine, bă, zic. Duble dăgeaba pă ce-am în faţă. Număraţi voi până frecăm noi babaroasele,

Le-am pus jos din pumn mardeii mototoliţi şi, cât am frecat noi osu', numai ce zbiară unu-n extaz:

- Sunt două bătrâne, să moară ce-am mai sfânt!

- Merge, cârâie cioroiul, şi pac! 2-1, de să mă fac pe el de râs.

Scoate materialul, plăteşte, şi-o dă mai departe:

- Hai la pace, ă? Ce vine.

- Merge, zic.

Şi trosc, iar dă cioara 2-1 de-l fură apa.

'Ce: - Să moară mama dacă am mai auzit de ghinion ca ăsta! Fir-ar ele ale dracului de oase de curvă! Nu mai am mălai, da' o bag pe fi-mea la pace.

Şi eu: - De-te bă de-acili-şa la furat cu ursul! Eşti tâmpit? Nu ţi-e bine la cap, sau ce

ţi-e? Vrei să crăpăm amândoi la Canal? Sau ţi-e drag de stuf de Deltă? Ce mă-ta? Să intru eu la apă pentru trafic de carne vie şi să zac la pârnaie până-oi putrezi pentru matracuca ta de borâtură? Hai, roiu'! Te-ai curăţat, gata, du-te-n mă-ta acasă şi culcă-te!

- Pă ce-am mai scump! zice el. Am zis vorbă! Uite crucea! şi scoate o şpangă de tăiat porcul.

- Mă piş pe crucea aia a ta să facă rugină, zic. Ce să fac cu cioara ta, mă?

- Asta-i cioară, mă boule? urlă borâtul şi trage la lumină din mulţimea gorobeţilor ce-se-nghesuia-mprejur o gagică la vreo şaişpce anişori toată, de-am simţit că-mi cade părul pe limbă când am ginit-o. Era ceva cum nu s-a mai văzut: ocnă gagica! O fi făcut-o başbuzucu' cu Maica Precista, că tipa era foc de moarte.

Zic: - Da! Şi tu crezi că, dac-o fi să fie, ea e proastă să vină cu mine?...

Zice: - Mă, uite, asta mi-e crucea! şi iar îmi flutură şişul pe sub nas: dacă pierd: o iei! Io am văzut moartea acu' cinci ore şi am scăpat ca prin minune, da' dac-o fi să fie azi, asta e, că săraca nevastă-mea s-a dus, Dumnezeu s-o ierte, banii s-au dus, şi dacă-mi juri că dacă pierd ai tu grijă de ea, mă duc la Safta să vindem flori în rai!

Zic: - Pe Dumnezeu' meu dacă n-aş lua-o cu mine, dacă ar vrea ea să vie, chiar dacă aş găsi-o aruncată la hazna toată, însă...

Şi borâtu' 'ce:

- Atunci am căzut la pace.

- Stai aşa, zic. Du-te dracului cu banii tăi cu tot, că nu vreau să am pe conştiinţă viaţă de om în noaptea de...

Şi el: - Mă! Am căzut la învoială, nu?

- Şase! Caraliii! ţipă un puşti, şi toţi o iau la trap.

- Stai! mă apucă borâtul de guler. Dă cu osu'!

Încizmuiţii veneau grupă, dar, fiindcă se făcuse vârtej, nu aveau treabă cu noi, care stăteam cloşcă, aşa că am luat babaroasele să-i fac damblaua cretinului şi baf! chiar în clipa în care el zice "la mai mare", trosnesc un 1-1 de se sparge banca.

- Ai câştigat iar, zice el. Să ai grijă de fată! (şi fetei:) Aveţi grijă unul de ălălalt, să trăiţi, bă!

Şi până să apuc eu să clipesc, îşi bagă şişu-n burtă.

"Mamă! Ocna m-a mâncat! Barbut am vrut, barbut am avut! Adio viaţă, că mi-am găsit fundătura cu nebunu'!"

Închipiaţii se strânseseră împrejur, şi unu' m-a luat de ceafă de-am simţit că-mi pârâie ceva în creieri:

- Tu l-ai tăiat, mă? De ce l-ai omorât, mă?

Eram ud tot în scutece. Şi-atunci Chiva mă ia de-o aripă şi se repede:

- Fugi, nea, d-ici-şa, eşti nebun? Ăsta s-a sinucis, săracu', şi matale bagi omu'n puşcărie de nevinovat! Ce ai cu bărbatu-miu?

- Aşa-i mă? se întoarce înmănuşatul spre cioroi. Zi, mă, că n-o mai duci, să ştim şi noi ce facem.

- Nu ştiu cine sunt băieţii, se screme cioara, pe care-l trecuseră apele. M-am îmbătat de supărare, şi gata, bă, lua-v-ar dracu'"!

- Salvarea! fir-ar al dracului să fie, a strigat copoiul ca intrat în priză. Şi voi staţi acolo să daţi declaraţie, fir-aţi ai dracului şi voi!

S-a făcut haloimis ca la căderea Romei, şi Chiva, care era mai pe fază ca mine, m-a umflat şi m-a tras într-un gang. Am urcat câteva trepte în spirală şi am intrat într-un coridor întunecat.

Chiva tremura agăţată de braţul meu. Pe coridor era linişte şi un aer stătut şi uscat.

- Ce-a făcut ăla, mă? Era tac'tu?

- Da.

- Şi ce-avea? Era nebun?

- Şt! taci, mi-a pus Chiva o mână mică pe gură.

Când m-am gândit la pe unde şi-o fi ţinut ghearele înainte să şi le bage în botul meu, m-am scuturat şi m-am pus pe zbierat:

- Cum să tac? Cum să tac? Ce credeţi voi, că eu sunt aşa, o ragadă? Fă, nu faci tu de unu' ca mine, să ştii!

- Ai jurat!

Vorba asta m-a făcut să spumeg:

- Şi ce dacă am jurat? Crezi că o viaţă se leagă, se vinde sau se câştigă la un barbut de Înviere? Da' ce credeţi voi, că eu sunt fraierul ţiganilor ţicniţi? Gata, mă procopsirăţi, ă?

- Taci! spune ea fără elan, dar am simţit o forţă demenţială în spatele vorbei ăleia, o forţă negativă, de-am înghiţit în sec. Întotdeauna am avut despre ţigani o părere cât se poate de proastă, dar în fata asta se trezise ceva cu o semeţie mai presus de tot ce cunoscusem, ca un foc nestins, ca un munte de gheaţă, ca o fiară pândind, ca un abis pe care l-ai găsi dimineaţa sub pernă, ori ca moartea. Îmi îngheţase sângele în vine. Da, ca moartea, asta e!

- Cine-oi fi tu? a hârâit ea mai departe, şi vocea-i cristalină-i era acum groasă ca a unei vrăjitoare. Ce mare sculă de om? Ce-ai făcut pe lumea asta? A? Ia zi? De ce taci? Eşti un nimic! Un nimeni! O umbră! Un amărât!

- Da' tu cine-oi fi! m-am burzuluit eu, deşi pierdusem partida. Era evident că nu mă procopsisem cu o sclavă, cum mi se promisese, ci cu un stăpân. Tu cine oi fi să mă întrebi pe mine chestii din astea?

- Ţine asta! a zis ea, prompt. Asta sunt! Asta sunt EU!

Şi după ce mi-a vârât în palmă ceva rotund şi rece, a plecat, s-a topit pur şi simplu

şi m-a lăsat acolo, în întuneric.

- Stai! am strigat după ea. Unde te duci?

Am făcut câţiva paşi pe culoarul stârnind ecou. "Ce casă ciudată!" mi-am zis. "Dar ce soi de casă!"

Habar n-aveam că există şi astfel de case în Bucureşti. Coridorul era înalt, nu-i vedeam tavanul, şi lung până la naiba-n praznic, şi ceţos. Nu mai auzeam din faţă nici ecoul paşilor şi nici răsuflarea ei, aşa că am început să bâjbâi. Nu era chiar întuneric beznă, încât ghiceam după contur nişte porticuri mari, probabil de uşi. Uşile apartamentelor.

- Ce mă-ta faci atâtea fiţe! am şuierat. Hai! Fă-te-ncoa! Trebuie să văd ce-o să fac cu tine. O să ne descurcăm noi într-un fel.

Nu-mi răspundea nimeni. Trăgeam cu urechea, dar nu percepeam nici un zgomot care să-i trădeze prezenţa. Atunci am scos un chibrit şi l-am scăpărat şi, privind împrejur, mi s-a făcut părul măciucă pe cap. E greu de înţeles ce înseamnă ceva complet anapoda. Porticurile de uşi, sau mai precis ceea ce crezusem eu că sunt porticuri, erau de fapt nişte deschizături în coridor, care nu erau nici uşi, nici praguri, nimic: simple găuri oarbe prin care pătrundea ceva. Nu-mi pot explica de ce am avut din prima clipă conştiinţa unei primejdii teribile. Chestiile alea nu aveau consistenţă, colcăind doar, cu dimensiuni aparente de la câţiva milimetri până la câţiva centimetri, se scurgeau în coridor de pe margini, târându-se către mine din toate părţile. Câteva mi se prinseseră chiar de braţul stâng şi, când am observat, nu mi-am putut stăpâni un urlet şi un gest de repulsie care a stins chibritul lăsându-mă în întuneric absolut. Tremurând de frică, am luat-o la goană spre intrarea coridorului, am coborât treptele în spirală, am năvălit afară şi am fugit câtva timp până când nu m-am mai putut ţine pe picioare, şi m-am aşezat pe un gărduleţ de piatră. Când am băgat mâna în buzunar după batistă, am dat de banii mototoliţi şi de încă ceva rotund, greu şi rece. Am scos să văd ce e, şi era un soi de medalion, sau cam aşa ceva. Părea a fi de aur şi avea gravat ceva pe ambele feţe. Nu mi-am dat seama ce e, şi am plecat mai departe.

La putoarea de Cocuţa am ajuns abia pe la patru din noapte.

- Ce faci, bă, a zis ea somnoroasă, la ora asta se vine?

Nu mai erau la ea decât trei măgari care o făcuseră poştă.

- N-ai ceva de pileală? am întrebat-o.

Mi-a dat o sticlă de vodcă şi nenorociţii ăia s-au apucat să joace un pocheraş pe curul gol al coardei. Eu m-am pus pe băut, deşi, pe nemâncate, vodca mă ardea la ficaţi. Am scos medalionul şi l-am privit cu atenţie: avea încrustate nişte semne şi atât.

M-am matolit rău de tot şi i-am făcut cadou paraşutei ghemotocul de bani, i-am dat afară pe golani, care se luaseră la ceartă şi voiau s-o mardească pe idioată. Am adormit după aia, pe covoraşul de lângă uşă (n-am mai fost în stare să ajung până la pat) şi, dimineaţa, proprietăreasa mi-a făcut scandal ca la balamuc.

Cum m-am trezit, m-am dus să văd coridorul unde fusesem gata-gata să fac pe mine de frică, dar, ca un făcut, nu m-am ginit deloc pe unde o luaserăm cu o seară înainte, aşa că, după ce m-am fâlfâit degeaba, m-am dus la un meşter care se ţine cu măritatul sculelor de ciordeală, să-mi spună ce-i cu medalionul de la Chiva. Şmecherul l-a încercat, l-a întors pe toate părţile şi m-a întrebat:

- E de vânzare?

- Nu. Vreau doar să ştiu ce e cu el.

- E vechi de tot şi e de aur. Cred că-ţi dau câteva miare bune pe el dacă-l vinzi.

- Dar ce e? Monedă?

- Şi eu de unde vrei să ştiu?

- Da' în ce limbă scrie pe el?

- În impiriforfireză. Te-ai însemnat?

M-am dus de acolo direct la Nelu-Borâtu, care ştia ţigăneşte bine, dar ăla m-a lămurit de tot, că cică ciorile nu scriu de nici o culoare, aşa că am luat-o din aproape în aproape, până am ajuns, după două zile, la Muzeul de Arheologie. Portarul m-a trimis la un şmecher "doctor-profesor" nevoie mare.

- Auzi, nea, am găsit asta prin casă şi vreau să ştiu şi eu ce am.

Şmecherul a întors tinicheaua pe toate părţile, s-a ginit la ea şi cu lupa şi cu microscopul, şi până la urmă a zis că trebuie să fie în san'scriptă.

- Şi ce scrie?

El nu ştia san'scripta, dar mi-a dat o adresă la care să mă duc. Nu a uitat să-mi atragă atenţia că trebuie să declar imediat piesa, că e chestie de patrimoniu.

- Bine, nea, o s-o declar, i-am dat eu dreptate, şi m-am cărat repede să nu-i dea prin cap să mi-o manglească, fiindcă-i ştiu io pe şmecherii ăştia.

Unde m-a trimis şmecherul era alt şmecher, care m-a costat cinci sutare să-mi spună că nu înţelege nimic, că nu e nici scriptă nici san'scriptă, ci un fel de n-ar mai fi.

- Uite, semnul ăsta e în scriere bibicotronică şi înseamnă ceva de genul "omul se teme". Astălalt e în armeană, şi vrea să zică "lucruri mari". Semnul ăsta e o hieroglifă de alternativă la egipţieni. După aia este ceva indo-european. Luat aşa, la un loc, nu are nici un sens. Ar veni cam ca: *Spiritul Sfârşitului - viermuială - pântece - porc*. Ce zici, are vreo noimă?

- Nu, am convenit eu, ca să nu-l supăr. E-o aiureală.

- Nu-i o aiureală, s-a sictirit el. Nu-i aiureală. Dar nu ştim noi cum să citim asta. De

fapt, traducând aşa, pe idee, ar putea veni şi aşa: "Teme-te de ce e ascuns în tine, mai prejos de tine, mai josnic". Adică mai rău. Înţelegi?

- Da, am aprobat eu, ca să nu se mai înfierbânte. E clar.

- N-ai înţeles, zice el, şi îmi face capu' mare că eu nu pot pricepe ce Sens profund au semnele astea, că Purana, sau Phrana, sau dracu' s-o pieptene cum, e o chestie nemaiîncoţopenibilă pentru care eu nu am nici o vorbă să semnifice acelaşi lucru.

Până la coadă s-a dat pe brazdă şi mi-a propus şi el să-i vând medalionul.

- Nu-i de vânzare, nea! Vroiam doar să ştiu ce scrie pe el, i-am zis, şi m-am uşchit.

- Dar de unde îl aveţi, m-a mai tatonat el, hoţ, în prag.

- De la bunica, Dumnezeu s-o ierte, şi am făcut paşi pe covoraş să-mi vadă mersul de la spate.

M-am tot plimbat cam vreo lună pe toate străzile dimprejurul Mitropoliei; da' să fie al naibii ăla de a mai găsit casa aia cu culoaru' ei tembel.

Nu mai trecusem pe la Cocuţa-fripturista de 7 652 de ani. Şi, după atâta fâţâit ca bou' şi căutat potcoave de cai morţi în dealul bisericii, am rămas pe drojdie, aşa că, într-o seară, dacă tot eram în mahala, mi-am zis că să mă duc să văd şi ce face tâmpita. Şi cum o tândăleam eu aşa brambura pe sub luna nouă care bătea câş, de lumina ca la concurs, pac! mă pomenesc chiar în faţa intrării cu boltă a hardughiei, şi, în prag, o siluetă de gagică. Şi nu ştiu cum mi s-a năzărit mie aşa că e chiar Chiva, şi o iau la trap către ea. Gagica dă buzna în gang. Eu după ea. Gagica trop-trop pe scări. Eu după ea. Şi aşa, mă pomenesc din nou pe coridorul ăla împuţit.

Acolo o şi ajung şi o apuc de mână să o întorc cu mecla la mine s-o văd, însă era o lumină exact cât să scuipi în ea, şi nu mă filez dacă e Chiva sau nu e Chiva. Gagica se hlizeşte la mine şi atunci îi zic:

- Ia stai, fă, să-ţi văd mutra, că nu ştiu de unde să te apuc!

Scapăr un chibrit şi mă chiombesc la ea. Doamne-Dumnezeule! Să fiu eu al iaca-cui dacă nu era a mai mişto gagică din lume. Ce artiste *americane*, ce *manechine* de modă, rahat! alea sunt nişte corditoare tăvălite de toţi şmecherii, pe când Chiva mea era proaspătă şi curată ca diamantul de rouă pe floarea de măr.

Zic: - Fă tâmpito, pe unde mi-ai umblat? Nu mi-a fost mintea decât la tine, de sta să-mi crape fierea de grijă, beleaua naibii de faraoancă! Că eşti singura gagică de-am jurat pă ea. Ia zi, pe unde mi-ai fost?

- Nu mi-ai zis tu să plec? mă tachinează ea. Mi-ai zis să plec şi-am plecat.

- Da' tu te iei după toate câte le zice unu' după ce-i moare cineva în braţe şi, colac peste pupăză, se ştie unul şi se pomeneşte doi? Da' ţie nu-ţi da prin cap că eu te iubesc? Că sunt mort după tine?

Şi ea, hodoronc-tronc, cu mămăliga-n geam:

- Ai medalionu'?

Zic: - Ţara arde şi baba se piaptănă. Îl am. Na-ţi-l.

- Medalionul ăsta sunt eu, zice ea.

- Bine, fă! Însă acu' să faci bine să rămâi cu mine, că am jurat amândoi pe un suflet care ne leagă.

- Da, zice ea. Aşa e.

Devenise solemnă, şi-am minţit şi eu că mă toropeşte emoţia tot. Încercam să glumesc, dar vocea-mi suna mai serios decât vream eu, şi mi-am zis că o să mă fac de râs. Da' nu m-am făcut. Vorbeam pe bune, ce mai una-alta, ca ăia, la teatru.

- Tu eşti singurul lucru care îmi aparţine cu adevărat. Oriunde aş fi, orice aş face, tu eşti Adevărul, şi Viaţa, şi Iubirea, şi singura Trezie şi Realitate. Tu eşti Drumul, Drumeţul şi Ţelul.

(Ce mama naibii mi-a venit? De ce zic eu astea? Ce m-o fi lovit cu năzbâtiile astea şi ce-or fi însemnând?)

După ce mi-a vorbit gura fără mine, tot ca şi când mă mişcam tras de sfori, am luat-o în braţe şi am sărutat-o. Şi-atunci a luat-o şi ea cu sorcova:

- Eşti Zi şi Noapte. Eşti Alb şi Negru. Prea bine! Vom fi Unul!

Ce mai, vorbeam numai în cimilituri! Eu am interpretat spusa ei în felul meu, aşa că am culcat-o alături de mine imediat, chiar acolo, cum eram, pe coridorul întunecat. Piatra de pe jos era moale ca pernele de puf şi Chiva se hlizea cristalin ca un clopoţel la urechea mea. I-am descheiat bluza şi mi-am băgat mâna şi dedesubt nu era nimic. Adică, de fapt, NIMENI. Mi-am tras mâna şi am scos chibritul să aprind un băţ. Am văzut că bluza i se desfăcea la piept în părţi; de dedesubt, ceea ce fusese Chiva răspândindu-se, învăluindu-mă în colcăiala de NIMIC, aşa cum şi prima dată, pe coridor, chestia aia care năvălea pe uşi, din Hău. Numai că de data asta nu mă mai temeam, resimţind doar un soi de deziluzie contradictorie. Ştiam acum că *treaba aia colcăind* e Chiva, şi că ea e singurul lucru cu adevărat al meu. Sub colcăiala corosivă hainele se descompuseră, apoi şi carnea, şi cu degetele tremurând ale dreptei mi-am îndepărtat o halcă întreagă din stânga, urmărind fascinat cum mă spulber. Chibritul a pâlpâit şi mi s-a stins între degetele mâncate de decompoziţie, şi în ultima clipă am întrezărit broboada Chivei care zăcea integră alunecată alături. Ceea ce luasem la început drept simplu motiv floral într-o scriere precisă, pe care am înţeles-o fără a o citi.

Desen de Petru Zmed

Discuţii la ora prânzului pe Strada 1 Milion:

"Îmi pare rău, aici sunt Milioanele de Vest. Dumneata cauţi 9775335 Est."

"Un dolar şi cinci piciorul cubic? Vinde!"

"Ia expresul de vest până la Bulevardul 495, traversează, ia un ascensor Redline şi urcă o mie de niveluri până la Plaza Terminal. Mergi spre sud şi vei da de ea între Bulevardul 560 şi Strada 422."

"Prăbuşire în KEN County! Cincizeci de blocuri de douăzeci de niveluri pe treizeci."

"Ia ascultă - *Reactivarea bandelor de piromani! POLIŢIA POMPIERILOR A ÎNCONJURAT BAY COUNTY!*"

"E o minunăţie. Detectează până la 0,005 la sută monoxid. M-a costat trei sute de dolari."

"Ai văzut noile sleeper-uri urbane? În zece minute ai urcat 300 de niveluri!"

"Nouăzeci de cenţi piciorul? Cumpără!"

- Şi zici că ideea ţi-a venit în vis? vocea plesni în aer. Eşti sigur că n-ai luat-o de la altul?

- Da, spuse M. De la vreo două picioare un reflector îi arunca în faţă un con de lumină gălbejită. Îşi coborî ochii din calea lui şi aşteptă ca sergentul să ajungă la birou, apoi să pocnească din degete şi să se întoarcă iar spre el.

- Ai vorbit cu cineva despre asta?

- Numai despre prima teorie, explică M. Despre posibilitatea de a zbura.

- Dar mie mi-ai spus că cealaltă teorie e mai importantă. De ce n-ai dezvăluit-o?

M. ezită. Afară un troleu schimba zdrăngănind tronsonul aerian.

- Mi-era teamă că n-am să fiu înţeles.

Sergentul râse.

- Adică ai fi fost considerat nebun?

M. se foi jenat pe taburetul înalt de numai şase inci şi-şi simţea coapsele ca de cauciuc încins. După trei ore de interogatoriu, se pierduse orice noimă.

- Conceptul era prea abstract. Nu găseam cuvinte pentru el.

Sergentul dădu din cap.

- Îmi place să te aud vorbind aşa. Se aşeză pe birou, îl privi un moment pe M. şi se apropie din nou de el. Acum ştii, spuse confidenţial, s-a făcut târziu. Tot mai crezi că cele două teorii sunt viabile?

M. îşi ridică ochii.

- Nu sunt?

Sergentul se întoarse spre cel ce urmărea scena din penumbra din preajma ferestrei.

- Ne pierdem vremea, spuse, parcă tăind aerul cu vocea sa dură. Îl dau la Psiho. Cred că-ţi ajunge, doctore?

Medicul îşi privea absent mâinile. Nu părea să fi urmărit interogatoriul, poate plictisit de metodele sergentului.

- Vreau să aflu ceva, spuse. Lasă-mă singur cu el o jumătate de oră.

După ce sergentul dispăru, medicul se aşeză după birou şi privi pe geam, ascultând murmurul monoton al aerului din gura ventilatorului care se căsca în stradă, sub staţie. Câteva lumini aeriene mai ardeau încă, iar la vreo două sute de iarzi un

poliţist singuratic patrula pe pasarela de fier ce se boltea deasupra străzii, cizmele lui pocnind clar în întuneric.

M. rămăsese pe taburet, cu umerii între genunchi, încercând să-şi dezmorţească cumva picioarele.

Medicul mai aruncă o privire pe actul de acuzare.

Nume .... Franz M.
Vârsta 20
Ocupaţia .... Student
Adresa ...... 3599719 Strada 783 Vest, Nivel 549-7705-45KNI (Local)
Acuzaţie .... Vagabondaj

- Povesteşte-mi visul tău, spuse îndoind fără rost o riglă de oţel şi uitându-se la M.
- Cred că ştiţi tot, domnule, spuse M.
- În detaliu, te rog.

M. nu-şi găsea locul.

- Nu e cine ştie ce, iar ce-mi amintesc nu mai e prea clar.

Medicul căscă. M. aşteptă şi începu să recite ceea ce mai spusese de vreo douăzeci de ori.

- Eram suspendat în aer deasupra unei întinderi plate de sol liber, ceva ca planşeul unei enorme arene. Cu braţele desfăcute şi priveam în jos, plutind...
- Stai, îl întrerupse medicul. Eşti sigur că nu înotai?
- Da, spuse M. Sunt convins că nu înotam. În jurul meu era numai spaţiu liber. Acesta-i cel mai important lucru. Nu erau pereţi. Cât vedeai cu ochii. Atât îmi amintesc.

Medicul îşi plimbă degetul pe marginea riglei.

- Continuă.
- Păi, visul mi-a dat ideea construirii unei maşini zburătoare. Un prieten m-a ajutat s-o fac.

Medicul îşi lăsă capul în jos. Aproape inconştient ridică hârtia şi o strânse în pumn.

- Nu fii absurd, Franz! se împotrivi Gregson. Se instalară la rândul de la bufetul Chimiei. Este împotriva legilor hidrodinamicii. De unde obţii forţa ascensională?
- Gândeşte-te că ai ca o paletă dintr-un material rigid, explică Franz în timp ce-şi târşeau picioarele prin tambuchi. Să zicem zece picioare diametru, ca una din secţiunile de compunere a pereţilor, cu un mâner pe partea ventrală. Şi că sari de pe galeria de la Coliseum Stadium. Ce s-ar întâmpla?
-Aş face o gaură în teren. Şi ce-i cu asta?
- Ei nu, serios.
- Dacă ar fi destul de întinsă şi-ar ţine, ai coborî ca o săgeată de hârtie.
- Ai plana, spuse Franz. Bine. Treizeci de niveluri deasupra lor huruia un sleeper făcând să zdrăngăne mesele şi tacâmurile din bufet. Franz nu mai zise nimic până ajunseră la o masă, unde se aşeză, uitând de mâncare.
- Şi ia ataşează-i o unitate propulsivă, ca un ventilator cu acumulatoare sau ca rachetele de pe sleeper. Cu o putere suficientă să-ţi compenseze greutatea. Ce-ai face?

Gregson dădu din umeri.

- Dacă ai putea controla chestia asta, ai putea să... ai... Se încruntă. Cum îi zice? Tu o spui mereu.
- Să zbori.

- De fapt, Matheson, maşina e simplă, comentă Sanger, lectorul de fizică, când pătrunseră în biblioteca ştiinţifică. O aplicaţie elementară a principiului lui Venturi. Şi ce-i cu asta? Un trapez ar putea servi în acest scop la fel de bine şi ar fi şi mai puţin riscant. Gândeşte-te în primul rând la munca enormă de degajare pe care o necesită. N-aş putea spune că cei de la trafic ar fi încântaţi de această eventualitate.

- Ştiu că aici n-ar fi realizabil, admise Franz. Ci într-o mare zonă liberă.

- De acord. Îţi sugerez să iei imediat legătura cu Arena Garden de la nivelul 347-25, spuse lectorul distrat. Sunt sigur că vor primi cu bucurie planul dumitale.

Franz zâmbi politicos.

- Nu ar fi destul de mare. Mă gândeam de fapt la o zonă de spaţiu total liber. Cu trei dimensiuni adică.

Sanger îl privea încruntat.

- Spaţiu liber. Nu-i oare o contradicţie? Spaţiul este un dolar piciorul cubic, spuse frecându-şi nasul. Ai început deja să-ţi construieşti maşina?

- Nu, spuse Franz.

- Aşa că am să încerc să uit totul. Ţine minte, Matheson, menirea ştiinţei este aceea de a consolida cunoaşterea actuală, să sistematizeze şi să interpreteze descoperirile trecutului, nu să alerge după himerele viitorului.

Dădu din cap şi dispăru printre rafturile prăfuite.

Gregson îl aştepta pe scară.

- Ei? întrebă.

- Hai să încercăm după-masă, spuse Franz. Sărim peste Farmacologie, Textul 5. Îi ştiu cursurile lui Flemings şi de-a-ndoaselea. O să-i cer doctorului Ghee două permise.

Ieşiră din bibliotecă şi porniră pe aleea îngustă, uşor luminată care trecea prin spatele imenselor laboratoare noi de tehnică civilă. Peste şaptezeci şi cinci la sută din studenţi se aflau la facultăţile de arhitectură şi tehnică, iar numai doi la sută la ştiinţe pure. Astfel că bibliotecile de fizică şi chimie se aflau în cel mai vechi sector al Universităţii, în două baracamente galvanizate, virtual condamnate, care odată adăposteau şcoala de filozofie, închisă acum.

La capătul aleii intrară în Piaţa Universităţii şi începură să urce pe scara de fier ce ducea la nivelul următor, la o sută de metri înălţime. La jumătatea drumului un P.P. cu cască albă îi controlă grăbit cu detectorul şi le făcu semn să treacă.

- Ce crede Sanger? întrebă Gregson când păşiră pe Strada 637 pe care trebuia s-o traverseze pentru a ajunge la staţia elevatorului suburban.

- Nu face doi bani, spuse Franz. Nici măcar n-a început să înţeleagă despre ce-i vorba.

Gregson râse amar.

- Nici eu nu ştiu dacă înţeleg.

Franz scoase un tichet din automat şi urcă pe platformă. O cabină coborî încet, zvonindu-şi strident prezenţa.

- Aşteaptă până după-masă, îi strigă. Vei avea ce să vezi.

Administratorul terenului de la Coliseum le viză permisele.

- Studenţi, ei? Bine. Îndreptă un deget spre pachetul lung pe care-l purtau Franz şi Gregson. Acolo ce-aveţi?

- Este un aparat de măsurare a vitezei aerului, îi spuse Franz.

Administratorul mormăi ceva şi dădu drumul la barieră.

Departe, în centrul arenei pustii, Franz desfăcu pachetul şi asamblară împreună

modelul. Avea o aripă ca un evantai din sârmă şi hârtie, un fuzelaj îngust, contravântuit şi o coadă înaltă, îndoită.

Franz îl ridică şi-l aruncă în aer. Modelul pluti douăzeci de picioare şi apoi alunecă, oprindu-se în rumeguş.

- Pare stabil, spuse Franz. O să-l remorcăm mai întâi.

Scoase un rulou de sfoară din buzunar şi legă un capăt de bot. Alergară şi modelul se ridică graţios în aer şi-i urmări în jurul stadionului, la zece picioare deasupra terenului.

- Să încercăm acum rachetele, spuse Franz. Ajustă aripa şi coada şi potrivi trei rachete de artificii într-un brachet de sârmă aflat deasupra aripii.

Stadionul avea patru sute de picioare diametru, iar acoperişul se înălţa la două sute de picioare. Împinseră modelul pe-o parte şi Franz aprinse fitilele.

După izbucnirea flăcării, modelul o zbughi peste teren, la două picioare înălţime, cu o luminoasă trenă de fum colorat. Coada-i fu brusc cuprinsă de flăcări şi modelul se ridică arcuindu-se sub acoperiş, se blocă tocmai când era să lovească unul din stâlpii de iluminat şi se împlântă în rumeguş.

Alergară şi stinseră rămăşiţele arzânde.

- Franz! strigă Gregson. E incredibil! Merge cu adevărat.

Franz dădu cu piciorul în fuzelajul distrus.

- Sigur că merge, spuse neîmpăcat. Dar, cum a spus şi Sanger, şi ce-i cu asta?

- Cum adică? Zboară! Nu-i de ajuns?

- Nu. Vreau unul mare care să mă poarte.

- Franz, potoleşte-te. Fii cuminte. Unde ai putea să zbori cu el?

- Nu ştiu, spuse Franz furios. Dar trebuie să fie undeva...

Administratorul terenului şi doi asistenţi, purtând extinctoare, alergau spre ei.

- Ai ascuns chibriturile? întrebă repede Franz. Ne linşează dacă şi-ar închipui căam fi Piro.

Trei zile mai târziu, Franz luă elevatorul 150 de niveluri spre 677-98, unde se afla biroul Circumscripţiei Teritoriale.

- Există un şantier mare între 493 şi 554 în sectorul următor, spuse unul dintre funcţionari. Nu ştiu dacă o să vă convină. Şaizeci de blocuri de douăzeci pe cincisprezece niveluri.

- Altceva mai mare? se interesă Franz.

Funcţionarul îl privi intrigat.

- Mai mare? Nu. Dar ce anume doriţi - o criză de agorafobie?

Franz împături hărţile răspândite pe masă.

- Vreau să găsesc o zonă de spaţiu mai mult sau mai puţin continuu. Două sau trei sute de blocuri lungime.

Funcţionarul dădu din cap şi se întoarse la registrul său.

- N-aţi fost la şcoala tehnică? întrebă cu oarecare dispreţ. Nu e cu putinţă. O sută de blocuri e maximum.

Franz îi mulţumi şi plecă.

Un expres sudic îl duse la şantier în două ore. Coborî la o deviere şi merse pe jos cei trei sute de iarzi până la capătul nivelului. Strada, o veche, dar animată arteră cu magazine de confecţii şi localuri de afaceri, străbătea imensul B.I.R. Industrial Cube de zece mile grosime şi se termina abrupt într-o încâlceală de traverse rupte şi sfărâmate. Pe margine fusese ridicată o bară de oţel, peste care Franz privi în cavi-

tatea de trei mile lungime, o milă lăţime şi douăsprezece sute de picioare adâncime, pe care mii de ingineri şi muncitori demolatori o smulgeau din pântecul Oraşului.

La opt sute de picioare sub el nesfârşite şiruri de camioane şi trenuri transportau molozul şi sfărâmăturile, iar nori de praf se ridicau învolburaţi în lumina ce cobora din plafon. Un lanţ de explozii muşcă din peretele din stânga şi toată faţada alunecă şi se prăbuşi încet pe planşeu, dezvelind o secţiune pefectă, transversală, prin cincisprezece niveluri ale Oraşului.

Franz mai văzuse şantiere mari înainte, părinţii lui chiar găsindu-şi sfârşitul în istorica prăbuşire din QUA County cu zece ani în urmă, când trei piloni principali au fost retezaţi şi două sute de niveluri ale Oraşului s-au afundat zece mii de picioare, strivind o jumătate de milion de oameni ca pe nişte muşte într-o concertină, dar enorma prăpastie îl paraliza încă.

Toţi din jur, în picioare sau aşezaţi pe terasele formate de traverse, o gloată tăcută, se holbau în jos.

- Cică or să facă grădini şi parcuri pentru noi, remarcă cu blândeţe un vârstnic de lângă Franz. Am auzit că s-ar putea chiar să aducă şi un pom. Ar fi singurul din county.

Un bărbat într-o bluză uzată scuipă peste bară.

- Aşa zic mereu. Se dispensează ei de spaţiul ăsta, da' numa' la un dolar piciorul.

O femeie, care privise în gol, începu să râdă prosteşte. Doi oameni din preajmă o prinseră de mâini şi încercară să o dea la o parte. Femeia se împotrivi şi apăru un P.P. care o îndepărtă cu brutalitate.

- Amărâta de ea, comentă bărbatul în bluză. Probabil că locuia pe undeva pe acolo. I-au dat nouăzeci de cenţi pe picior când au evacuat-o. Nici nu ştie că va trebui să dea un dolar şi zece acuma ca să se-ntoarcă acolo. Te pomeneşti că o să ne pună să plătim cinci cenţi ora că stăm aicea să privim.

Franz privi dincolo de parapet preţ de vreo două ceasuri, după care cumpără o carte poştală de la un vânzător ambulant şi se întoarse la elevator.

Făcu o vizită lui Gregson înainte de a se întoarce în dormitorul studenţesc. Familia Gregson locuia în Milioanele de Vest, pe Bulevardul 98, cocoţată într-un apartament de trei camere, chiar sub plafon. Franz îi cunoştea de la moartea părinţilor, dar mama lui Gregson încă-l mai privea cu un amestec de simpatie şi suspiciune. Când îl pofti înăuntru cu zâmbetul ei obişnuit, o surprinse uitându-se pe furiş la detectorul montat în hol.

Gregson era în camera lui, tăind bine dispus fâşii de hârtie pe care le lipea pe o construcţie mare şi şubredă care aducea cu modelul lui Franz.

- Bună, Franz. Cum a fost?

Franz dădu din umeri.

- Un şantier. Merită.

Gregson arătă spre construcţie.

- Crezi că-l putem încerca acolo?

- Am putea. Franz se aşeză pe pat. Culese o săgeată de hârtie şi o lansă pe fereastră, în stradă. Acolo, pluti un timp, iar în urma unei spirale leneşe dispăru în gura deschisă a ventilatorului.

- Când ai de gând să mai faci un model? întrebă Gregson.

- N-am de gând.

Gregson îl privi uimit.

- De ce? Ai dovedit justeţea teoriei tale.

- Nu asta urmăresc.
- Nu te prea înţeleg, Franz. Ce urmăreşti?
- Spaţiul liber.
- Liber? repetă Gregson.

Franz dădu din cap.

- În ambele sensuri.

Gregson clătină din cap cu amărăciune şi mai decupă o bucată de hârtie.

- Franz, eşti nebun.

Franz se ridică.

- Uite, camera asta, spuse. E de douăzeci de picioare pe cincisprezece şi zece. Extinde aceste dimensiuni la infinit. Ce rezultă?
- Un şantier.
- *La infinit.*
- Spaţiu nefuncţional.
- Ei? întrebă Franz răbdător.
- Conceptul este absurd.
- De ce?
- Pentru că nu ar putea exista.

Franz îşi lovi fruntea în disperare.

- De ce n-ar putea exista?

Gregson gesticula cu foarfecele.

- E o contradicţie. Ca şi cum ai zice *"Eu mint"*. O fantezie verbală, atât. Interesantă teoretic, dar n-are rost să încerc să-i dau un sens, spuse şi-aruncă foarfecele pe masă. Şi-apoi, ai idee cât ar costa spaţiul liber?

Franz se duse la raftul de cărţi şi luă unul din volume.

- Să ne uităm prin atlasul străzilor pe care-l ai tu. Ajunse la index. Asta dă o mie de niveluri. KNI County, o sută de mii de mile cubice, populaţie 30 milioane.

Gregson aprobă.

Franz închise atlasul.

- Două sute cincizeci de counties, inclusiv KNI, formează împreună Sectorul 493, iar o asociaţie de 15 000 de sectoare învecinate compun Uniunea Locală 298. Se opri şi se uită la Gregson. Că veni vorba, ai auzit de asta vreodată?

Gregson scutură din cap.

- Nu. Cum ai...

Franz trânti atlasul pe masă.

- Cam x 10^{15} mile mari cubice, spuse şi se rezemă de pervaz. Spune-mi acum: ce se află dincolo de Uniunea Locală 298?
- Alte uniuni, presupun, spuse Gregson. Nu văd care-i problema ta.
- Şi dincolo de acelea?
- Altele mai departe. De ce nu?
- La nesfârşit? insistă Franz.
- Atât cât poate însemna asta.
- Marele registru al străzilor din vechea Bibliotecă Enciclopedică de pe Strada 247 e cel mai cuprinzător din county, spuse Franz. Am fost acolo azi-dimineaţă. Ocupă trei niveluri întregi. Milioane de volume. Dar nu ajunge mai departe de Uniunea Locală 598. Nimeni nu avea idee ce-ar fi afară. De ce?
- De ce-ar fi avut? întrebă Gregson. Franz, unde vrei să ajungi?

Franz se îndreptă spre uşă.

- Vino cu mine la Muzeul de Bio-Istorie. O să vezi.

Păsările erau cocoţate pe ridicături pietroase sau se legănau pe cărările nisipoase dintre bazinele cu apă.

- "Archaeopterix", citi Franz pe un indicator. Pasărea, sfrijită şi mucegăită, scoase un croncănit dureros când îi întinse o mână de boabe.

- Unele din aceste păsări posedă urmele unei centuri scapulare, spuse Franz. Fragmente mărunte osoase în ţesuturile din jurul coastelor.

- Aripi?

- Aşa crede dr. McGhee.

Ieşiră dintre şirurile de cuşti.

- Şi când crede el că zburau?

- Înainte de Fundaţie, spuse Franz. Cu trei milioane în urmă.

Când ajunseră afară porniră în jos pe Bulevardul 859. La jumătatea drumului se adunaseră o mulţime de oameni care împreună cu alţii, îngrămădiţi la balcoane, priveau cum o echipă a Poliţiei Pompierilor încerca să pătrundă într-o clădire.

Intrările din ambele părţi ale blocului fuseseră închise, iar accesul pe scări dinspre nivelurile superioare şi cele inferioare fusese oprit prin trape grele de oţel. Ventilatorul şi gurile de evacuare tăcuseră, aerul fiind deja alterat şi încărcat.

- Piro, murmură Gregson. Era bine dacă ne luam măştile.

- Nu-i grav, spuse Franz. Arătă spre indicatoarele de monoxid care erau pretutindeni, cu boturile lor lungi sugând aerul. Acele cadranelor rămâneau liniştitor la zero. Hai să aşteptăm în restaurantul din faţă.

Se strecurară spre restaurant, se aşezară la geam şi comandară cafea. Aceasta, ca totul din meniu, era rece. Toate dispozitivele de gătit fuseseră termostatate la un maximum de 95°F, şi numai în restaurantele de lux şi hoteluri mai puteai obţine mâncare cel mult călduţă.

De sub ei, din stradă, răzbăteau strigătele mulţimii. Poliţia Pompierilor părea incapabilă să pătrundă mai sus de parterul clădirii şi începuse să înlăture populaţia cu lovituri de baston. O macara electrică se ridicase şi-acum se apleca deasupra traverselor înşirate de-a lungul bordurii, iar şase gheare grele de oţel pătrundeau în casă, prinzându-se de pereţi.

Gregson râse.

- Locatarii o să fie tare surprinşi când or ajunge acasă.

Franz privea casa. Era o clădire prăpădită, făcută sandviş între un mare magazin de mobilă şi un nou supermarket. O veche firmă întinsă pe faţadă fusese revopsită şi era evident că se schimbase de curând proprietarul. Locatarii actuali încercaseră fără prea mult entuziasm să transforme parterul într-un bufet "în picioare". Poliţia Pompierilor părea să-şi dea toată silinţa să facă prăpăd, pavajul fiind plin de plăcinte şi cioburi de farfurii.

Zgomotul încetă şi toţi priveau atenţi rotirea macaralei. Când cablul fu rulat şi întins, peretele din faţa casei prinse a se clătina cu smucituri rigide.

Din mulţime izbucni un strigăt.

Franz arătă cu mâna.

- Colo sus! Priveşte!

La etajul al patrulea un bărbat şi o femeie apăruseră la fereastră şi priveau în jos deznădăjduiţi. Bărbatul o sui pe femeie pe pervaz şi ea se târâ afară prinzându-se de o ţeavă de scurgere. Sticle fură atunci aruncate spre ei şi, ricoşînd, căzură peste

poliţişti. O spărtură imensă rupse casa de jos până sus o dată cu planşeul pe care se afla bărbatul care astfel se făcu nevăzut. Unul dintre buiandrugii primului etaj se frânse şi întreaga clădire se îndoi şi se prăbuşi.

Franz şi Gregson se ridicară în picioare mai să se răstoarne peste masă.

Mulţimea se ridică deodată ca un val peste cordonul poliţiştilor; după ce praful se aşeză nu se mai vedeau decât moloz şi bârne răsucite. 0Prins în mormanul acesta, se zărea corpul zdrobit al bărbatului. Înăbuşit de praf, abia se mişca, încercând să se elibereze cu o mână, şi mulţimea începu din nou să urle când una din gheare se năpusti asupra lui, vârându-l sub dărâmături.

Administratorul restaurantului trecu pe lângă Franz, îmbrâncindu-l, şi se aplecă pe fereastră cu ochii fixaţi pe cadranul unui detector portabil. Acul său, ca al celorlalte, era la zero.

Vreo duzină de furtunuri ţâşneau peste rămăşiţele casei, iar după câteva minute mulţimea se retrase, rărindu-se treptat.

Administratorul închise detectorul şi plecă de la fereastră, făcând din cap către Franz.

- Piromanii dracului. Puteţi fi liniştiţi acum, băieţi.

Franz arătă spre detector.

- Înregistrarea era nulă. Nu a fost nici urmă de monoxid prin preajmă. De unde ştiţi că erau Piro?

- N-ai tu grijă, ştim noi, răspunse acesta, rânjind strâmb. Noi nu admitem astfel de elemente în cartierul nostru.

Franz ridică din umeri şi se aşeză.

- Aşa e, băiete. Ăsta e un cartier bun, de un dolar şi cinci. Zâmbi satisfăcut. Poate chiar un dolar şi şase, toţi ştiu cum stăm cu securitatea pe-aici.

- Stai cuminte, Franz, îl atenţionă Gregson pe Franz după plecarea administratorului. S-ar putea să aibă dreptate. Piromanii se ocupă mai ales de bufete mărunte şi restaurante obişnuite.

Franz îşi sorbea cafeaua.

- Dr. McGhee estimează că cel puţin cincisprezece la sută din populaţia Oraşului sunt Piro nedovediţi. Şi este convins că numărul lor creşte în continuare şi că Oraşul întreg are să ardă o dată şi-o dată.

Dădu la o parte ceaşca.

- Câţi bani ai?

- La mine?

La un loc.

- Cam treizeci de dolari.

- Eu am economisit cincisprezece, spuse Franz. Patruzeci şi cinci de dolari; ar fi de-ajuns pentru trei sau patru săptămâni.

- Unde? întrebă Gregson.

- Într-un supersleeper.

- Super...! izbucni Gregson, alarmat. Trei sau patru săptămâni! Ce-ai de gând?

- Nu-i decât o singură cale pentru a afla, explică cu calm Franz. Nu pot să stau în loc şi să tot meditez. Undeva există spaţiu liber şi voi merge cu sleeper-ul până voi da de el. Vrei să-mi împrumuţi cei treizeci de dolari ai tăi?

- Dar, Franz...

- Dacă nu dau de nimic în două săptămâni, voi schimba ruta şi mă voi întoarce.

- Dar biletul ar costa... Gregson calculă... miliarde.

- Aceştia ar fi doar pentru cafea şi sandvişuri, spuse Franz. Biletul va fi gratis. Îşi ridică privirea de pe masă. Ştii tu...

Gregson dădu din cap neîncrezător.

- Ai putea... şi pe supersleeper?

- De ce nu? Dacă m-or lua la întrebări am să le spun că mă-ntorc pe o cale ocolită. Greg, vrei?

- Nu ştiu dacă ar trebui. Gregson se juca încurcat cu ceaşca. Franz, cum poate exista spaţiu liber? Cum?

- Asta am de gând să aflu, spuse Franz. Gândeşte-te la asta ca fiind prima mea lucrare practică la fizică.

Distanţele pentru pasageri erau calculate în sistemul de transporturi punct cu punct prin aplicarea formulei $a = Vb^2 + c^2 + d^2$. Itinerarul era la alegerea pasagerului, iar atât timp cât rămânea în sistem putea alege orice rută dorea. Biletele erau controlate doar la ieşirile din staţii, unde un funcţionar colecta suprataxa necesară. Dacă pasagerul nu putea plăti suprataxa - zece cenţi mila - era trimis înapoi de unde a început călătoria.

Franz şi Gregson intrară în staţia de pe Strada 98 şi se îndreptară spre marea consolă, un furnizor automat de bilete. Franz introduse un penny şi apăsă pe butonul de destinaţie 984. Maşina mormăi, expectoră biletul şi-i înapoie restul pe o gură specială.

- Ei, atunci, la revedere, Greg, spuse Franz îndreptându-se spre barieră. Ne vedem peste vreo două săptămâni. Mă acoperă băieţii la cămin. Spune-i lui Sanger că sunt de rând la Pompieri.

- Şi dacă nu te mai întorci, Franz? întrebă Gregson. Adică, dacă te dau jos din tren?

- N-au cum. Am bilet!

- Şi dacă, eu ştiu, găseşti spaţiu liber? Te mai întorci atunci?

- Dacă pot.

Franz îl bătu pe umăr împăciuitor pe Gregson, îi făcu semn cu mâna şi dispăru printre călători.

Luă Suburbanul Local Verde spre staţia districtuală de legătură pentru următorul county. Trenul Liniei Verzi circula constant cu 70 mile pe oră şi călătoria dura două ore şi jumătate.

La staţia de legătură luă un elevator expres de 40 de mile pe oră, ieşind din sector după douăzeci de minute. După încă cincizeci de minute, cu un Inter-Sector Special, ajunse la Staţia Terminus a liniei principale care deservea Uniunea.

Acolo bău o cafea şi hotărâ să meargă mai departe. Supersleeper-urile circulau spre est şi vest, oprindu-se din zece în zece staţii. Următorul sosea peste şaptezeci de ore şi mergea spre vest.

Terminus era cea mai mare staţie pe care o văzuse Franz, o cavernă de o milă lungime şi adâncă de treizeci de niveluri. Sute de tuburi elevatoare străbăteau staţia, iar încâlceala de platforme, escalatoare, restaurante, hoteluri părea o replică exagerată a întregului Oraş.

Lămurindu-se asupra relaţiei de urmat la unul din ghişeele de informaţii, Franz purcese cu un elevator spre Etajul 15 unde acostau supersleeper-urile. De-o parte şi de alta a staţiei se întindeau două tunele de oţel vacuumate având fiecare trei sute de picioare în diametru, susţinute la treizeci şi patru de intervale de pile de beton.

Franz traversă platforma şi se opri lângă gangul telescopic care pătrundea într-una

din ecluzele pneumatice. Două sute şaptezeci de grade, exact, îşi zise, zgâindu-se la rotunjimea de pântec a tunelului. Trebuia să ajungă undeva. Avea patruzeci şi cinci de dolari în buzunar, bani destui pentru cafea şi sandvişuri, pentru trei săptămâni, chiar şase de era nevoie, oricât i-ar trebui pentru a da de capătul Oraşului.

Petrecu următoarele trei zile sorbindu-şi încet cafeaua în câte unul dintre cele treizeci de bufete din staţie, citind ziarele aruncate şi dormind în trenurile locale Roşii care făceau patru ore până la cel mai apropiat sector.

Când în sfârşit sosi supersleeper-ul, se alătură micului grup de Poliţişti Pompieri şi oficialităţi municipale care aşteptau la intrarea în gang şi-i urmă spre tren. Erau două vagoane; un sleeper pe care nimeni nu-l folosea şi unul de zi.

Franz ocupă un loc mai retras în vagonul de zi, în apropierea unui indicator şi-şi scoase carneţelul gata să-şi facă prima însemnare.

Prima Zi: 270° Vest. Uniunea 4.350

- Ieşi la un pahar? îl întrebă un Căpitan Pompier aşezat de partea cealaltă a intervalului. Aici e o oprire de zece minute.

- Nu, mulţumesc, spuse Franz. O să vă ţin locul.

Un dolar şi cinci piciorul cubic. Spaţiul liber, ştia, ar putea coborî preţul. Nu era nevoie să coboare din tren sau să se intereseze. Era de-ajuns să împrumute un ziar şi să urmărească cursul pieţei.

A Doua Zi: 270° Vest. Uniunea 7.550.

- Reduc mereu sleeper-urile astea, îi spusese cineva. Toţi stau în vagonul de zi. Şaizeci de scaune şi patru oameni. Nu mai e nevoie să circuli atâta. Lumea rămâne acolo unde s-a pomenit. În câţiva ani n-o să mai fie decât serviciile suburbane.

97 cenţi.

La o medie de un dolar piciorul cubic, Franz calculă la repezeală, face până acum 4 $ x 10^{27}.

- Mergi până la următoarea, aşa? Atunci, cu bine, tinere.

Puţini pasageri rămâneau pe sleeper mai mult de trei sau patru ore. La sfârşitul celei de-a doua zile spatele şi gâtul începură să-l doară din cauza constantei accelerări. Reuşi să se mai dezmorţească mergând în sus şi-n jos pe coridorul îngust din vagonul de dormit pustiu, dar era nevoit să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului prins în scaunul său datorită lungilor curse de frânare a trenului dinaintea opririlor în staţii.

A Treia Zi: 270° Vest. Federaţia 657.

- Interesant, dar cum ai putea-o demonstra?

- E doar o idee aiurită de-a mea, spuse Franz, mâzgălind schiţa pe care o aruncă într-un colector. Nu are nici o aplicaţie reală.

- Curios, dar asta parcă-mi spune ceva.

Franz se ridică.

- Vreţi să spuneţi că aţi văzut maşini ca aceasta? Într-un ziar sau vreo carte?

- Nu, nu. Într-un vis.

La fiecare jumătate de zi, pilotul semna jurnalul de bord, echipajul, transferat pe un tren estic, traversa platforma şi o porneau spre casă.

A Patra Zi: 270° Vest. Federaţia 1.225

- Un dolar piciorul cubic. Sunteţi de la Teritorii?

- Începător, răspunse degajat Franz. Sper să-mi deschid un birou personal.

Îşi omora timpul jucând cărţi, cumpărând cafea şi chifle de la distribuitorul din oficiu, urmărind indicatorul şi ascultând discuţiile celorlalţi.

- Credeţi-mă, va veni o vreme când fiecare uniune, fiecare sector, aproape că aş zice fiecare stradă şi bulevard îşi va câştiga totala independenţă locală. Echipate cu propriile servicii energetice, aeratoare, rezervoare, laboratoare-fermă...

Plictiseală.

6 $ x 10^{75}.

Ziua a 5-a: 270° Vest. Federaţia Mare 17.

De la un chioşc din staţie Franz cumpără un set de lame şi aruncă o privire peste broşura editată de camera de comerţ locală.

"12 000 niveluri, 98 cenţi piciorul, Elm Drive unic, rată a securităţii neegalată...".

Se întoarse în tren, se bărbieri şi-şi numără cei treizeci de dolari care i-au mai rămas. Se afla acum la nouăzeci şi cinci de milioane de mile mari de staţia suburbană de pe Strada 984 şi realiză că nu mai putea întârzia mult întoarcerea. Data viitoare va economisi vreo două mii.

7 $ x 10^{127}.

Ziua a 7-a: Vest. Metropolitan 212.

Franz se uita la indicator.

- Nu ne oprim aici? întrebă pe bărbatul aşezat la trei scaune depărtare de el. Voiam să aflu preţul.

- Variază. Cam în jur de cincizeci de cenţi...

- Cincizeci! Franz sări ca ars. Când mai opreşte? Trebuie să cobor!

- Aici nu, fiule, spuse pasagerul întinzând mâna restrictiv. Ăsta-i Night Town. Ce-ţi veni?

Franz scutură din cap, revenindu-şi.

- Credeam că...

- Linişteşte-te. Celălalt se ridică şi veni lângă el. E doar o mahala, uriaşă. Zone moarte. Ajung pe alocuri şi la cinci cenţi. Fără servicii, fără energie.

Le-au trebuit două zile să-l străbată.

- Conducerea Oraşului a început să-l izoleze, i-a mai spus. Blocuri imense. E singurul lucru pe care-l mai pot face acum. Ce se-ntâmplă cu cei de-acolo, mi-e frică să mă gândesc. Mesteca o îmbucătură de sandviş. Ciudat, dar sunt multe zone negre. Nu auzi de ele, dar se întind mereu. Totul începe într-o stradă dosnică, într-un cartier amărât de un dolar. O gâtuire a sistemului canalelor de degajare, insuficiente colec-

toare de cenuşă şi, fără să-ţi dai seama un miliard de mile cubice au şi devenit o adevărată junglă. Încearcă o schemă de ameliorare, pompează puţină cianidă şi apoi îl izolează. Şi atunci sunt închişi de-a binelea.

Franz dădu din cap, ascultând vâjâitul monoton al aerului.

- S-ar putea ca să nu mai rămână decât zone negre. Oraşul va fi un imens cimitir!

Ziua a 10-a: 90° Est. Marele Metropolitan 755.

- Hei! Franz sări din scaun şi se uită la indicator.

- Ce s-a întâmplat? întrebă cineva aşezat în faţa lui.

- Est! strigă Franz. Lovi indicatorul cu mâna dar nu se schimbă. Trenul şi-a schimbat direcţia?

- Nu, merge spre est, îi răspunse un alt pasager. Ai greşit trenul?

- Ar trebui să meargă spre vest, insistă Franz. Aşa ca-n ultimele zece zile.

- Zece zile! exclamă cineva. Eşti în trenul ăsta de zece zile?

Franz se duse în faţă şi-l găsi pe însoţitorul vagonului.

- În ce direcţie merge trenul ăsta? Vest?

- Est, domnule, spuse acesta, infirmând cu o clătinare a capului. Întotdeauna a mers spre est.

- Eşti nebun, spuse scurt Franz. Vreau să văd jurnalul pilotului.

- Îmi pare rău, dar nu se poate. Vreţi să-mi arătaţi biletul dumneavoastră, domnule?

- Ascultă, spuse Franz încet, toate frustrările acumulate în aceşti douăzeci de ani copleşindu-l. Sunt în acest...

Tăcu şi se întoarse la locul său.

Ceilalţi cinci pasageri îl urmăreau cu atenţie.

- Zece zile, mai repeta uluit unul dintre ei.

Două minute mai târziu veni cineva şi-i ceru lui Franz biletul.

- Şi bineînţeles totul era în ordine, comentă medicul poliţist. E destul de ciudat, dar nu există o reglementare în acest sens. Şi eu obişnuiam să călătoresc gratis când eram mai tânăr, deşi niciodată nu m-am gândit la o asemenea călătorie.

Se întoarse la birou.

- Acuzaţia nu e valabilă, spuse. Nu eşti un vagabond în nici un sens condamnabil, iar conducerea transporturilor n-are ce să-ţi facă. Cum a fost construită această curbură în sistem nici ei nu pot explica, pare să fie o trăsătură inerentă chiar a Oraşului. Acum, în ceea ce te priveşte. Ai de gând să continui cercetarea?

- Vreau să construiesc o maşină zburătoare, zise M. în loc de răspuns. Trebuie să fie spaţiu liber undeva. Nu ştiu... poate în nivelurile inferioare.

Medicul se ridică.

- Am să vorbesc cu sergentul să te trimită la unul din psihiatrii noştri. El te va putea ajuta cu visele tale!

Medicul ezită înainte de a deschide uşa.

- Uite, începu el să explice, nu poţi scăpa de timp, aşa-i? Subiectiv, el este o dimensiune plastică, dar orice ai face nu vei putea opri în loc ceasul acela - arătă pe cel de pe birou - sau să-l faci să meargă înapoi. Tot aşa nici din Oraş nu poţi să ieşi.

- Analogia nu rezistă, spuse M. Arătă pereţii ce-i înconjurau şi luminile străzii. Toate astea au fost construite de noi. Întrebarea la care nimeni nu poate răspunde este: ce a fost înainte de a le construi noi?

- Au fost dintotdeauna aici, spuse medicul. Nu chiar aceste cărămizi şi aceste

grinzi, ci altele înaintea lor. Eşti de acord că timpul nu are început şi nici sfârşit? Oraşul e de când timpul şi neîntrerupt ca el.

- Primele cărămizi au fost puse de cineva, insistă M. Aceea a fost Fundaţia.

- Un mit. Numai oamenii de ştiinţă mai cred în ea şi nici ei nu încearcă să dovedească ceva. Majoritatea cred în sinea lor că piatra Fundaţiei nu e decât o superstiţie. Ţinem la ea din comoditate şi pentru a ne oferi o tradiţie proprie. Este evident că nu a putut fi o primă cărămidă. Dacă ar fi fost, ai putea explica cine a pus-o şi, chiar mai dificil, de unde au venit?

- Trebuie să fie spaţiu liber undeva, spuse M., cu încăpăţânare. Oraşul trebuie să aibă limite.

- *De ce?* întrebă medicul. Nu poate pluti în nimic. Sau asta vrei să susţii?

M. bătu în retragere învins.

- Nu.

Medicul îl observă în linişte câteva minute şi se înapoie la birou.

- Această fixaţie curioasă a dumitale mă intrigă. Eşti prins între ceea ce psihiatrii denumesc feţe paradoxale. Presupun că ai interpretat greşit ceva din cel auzite despre Zid.

M. ridică ochii.

- Care zid?

Medicul dădu din cap ca pentru sine.

- O anumită opinie progresistă susţine că ar fi un zid în jurul Oraşului, prin care e cu neputinţă să treci. Nu pretind a înţelege această teorie. E prea abstractă şi sofisticată. În orice caz, cred că au confundat acest Zid cu zonele negre împrejmuite prin care ai trecut cu Trenul. Prefer viziunea obişnuită a Oraşului întins în toate direcţiile şi nelimitat.

Se îndreptă spre uşă.

- Aşteaptă aici, mă duc să-ţi aranjez o eliberare condiţionată. Fii fără grijă, psihiatrii îţi vor lămuri totul.

După ce medicul dispăru, M. îşi lăsă capul în piept, prea istovit pentru a se mai simţi uşurat. Se ridică în picioare şi se întinse, plimbându-se dezorientat prin încăpere.

Afară ultimele proiectoare se stingeau şi patrula de pe pasarela de sub plafon îşi aprinsese lanterna. O maşină a poliţiei trecu mugind pe unul din bulevardele ce tăiau strada, şinele ţipând. Trei lumini se năpustiră peste stradă şi pieriră una câte una.

M. se întreba de ce nu venise Gregson la gară. Calendarul de pe birou îi atrase atunci atenţia. Data expusă pe fila volantă era 12 august. Era ziua în care îşi începuse călătoria - exact acum trei săptămâni.

Astăzi!

Ia Verdele de Vest până în Strada 298, traversează la intersecţie şi urcă cu un elevator Roşu până la nivelul 237. Mergi până la staţia de pe Ruta 175, ia suburbanul 438 şi coboară pe Strada 795. Ia-o pe Linia Albastră spre Plaza, coboară la 4 şi 275, spre stânga să ocoleşti şi...

Şi te-ai întors de unde ai pornit prima dată.

Iadul $\$ \times 10^n$.

Traducere de
Marian Mirescu

ROBERT KOCHER

FATA MORGANA

Nu mai ştiu nici de unde vin, nici încotro să mă duc. Rătăcesc într-un pustiu fără capăt, torturat de arşiţă şi sete. Soarele orbitor de aur incandescent a incendiat lumea întreagă, prefăcând-o într-un deşert de cenuşă purpurie, în care eu sunt ultima flacără care mai zvâcneşte. Să fie doar un coşmar, sau chiar realitate?!

Urmăresc aproape inconştient o siluetă străvezie, care tremură hipnotic la orizont. Ar putea să fie o simplă oglindire în aer, un miraj, fata morgana... dar aşa ceva nu se mişcă deasupra solului şi nu produce nici un fel de zgomot... după cum ştiu eu...

Şi totuşi se aude ceva, ca respiraţia adâncă şi ritmică a valurilor mării. Mă împleticesc fascinat înspre acea arătare, dar nu o pot ajunge, oricât de mult m-aş apropia de ea...

Încep să am ameţeli, totul se învârteşte în jurul meu, mă simt tot mai neputincios, mă prăbuşesc în mine însumi...

Şi deodată mă trezesc într-un alt spaţiu, într-un alt timp... Un ocean nesfârşit de azur respiră adânc sub clar de lună argintie. Eu zac nedumerit în nisipul alb ca neaua al unui ţărm necunoscut şi corpul meu se oglindeşte tremurător în ape străine, ca un înecat aruncat de valuri la mal.

Mă gândesc dacă nu cumva am ajuns deja în rai, deşi, după câte am păcătuit, n-aş merita aşa ceva.

Mirosul de alge şi adâncuri mă ameţeşte, mă droghează aproape, şi mă întreb dacă am viziuni sau halucinaţii. Briza răcoroasă îmi mângâie corpul înfierbântat. Mă târăsc cu voluptate în apa răcoroasă şi sorb din ea lacom, precum un animal. E o adevărată desfătare!

Satisfăcut, mă rostogolesc în nisipul cald şi moale ca o blană. Nenumărate stele policrome din constelaţii nemaivăzute sclipesc pe cerul violet. Oceanul murmură tainic...

Abia acum încep să raţionez din nou: Extraordinar! Deci am aterizat forţat în mijlocul Saharei, am rătăcit prin acest deşert blestemat la mii de kilometri depărtare de orice oază, de orice sursă de apă, de orice speranţă... Şi iată că mă trezesc brusc aici, pe ţărmul unui ocean de apă dulce. Dar aşa ceva nu există niciunde... pe Pământ... poate pe o altă planetă, într-o altă lume... Dumnezeule! Dacă asta nu este doar un miraj, ci realitate...

Spuma albă ca zăpada a talazurilor năruite se pulverizează în aer, se preface în văluri de ceaţă, care plutesc deasupra oceanului ca nişte roiuri de fluturi albi ca neaua... Câteodată mi se pare că întrezăresc la orizont deşertul purpuriu şi, în locul lunii argintii, soarele auriu, orbitor. Să fie doar o halucinaţie sau chiar un miraj? Ah, cred că încep să înţeleg acum ce s-a întâmplat de fapt: Am fost pur şi simplu aruncat într-o altă dimensiune, în această lume paralelă, care se oglindeşte în aerul fierbinte al pustiului. Oare mă voi mai putea întoarce vreodată în lumea mea, care se oglindeşte acum în aerul rece al oceanului necunoscut, în lumea din care am fost exilat?

Amintiri crude îmi împăienjenesc memoria: catastrofa... cauzată de oameni... explozia infernală... care nu putea fi pricinuită decât de o detonaţie nucleară... care a deformat atât de mult realitatea şi a zdruncinat atât de puternic spaţiul-timp încât zidul invizibil, impalpabil, intangibil dintre cele două universuri paralele s-a năruit... şi eu însumi m-am prăbuşit din lumea mea în alta şi poate că sunt osândit să pendulez veşnic între ele... dar oare mai există şi alţi osândiţi sau supravieţuitori?

Rătăcesc îngândurat de-a lungul ţărmului necunoscut. Nerăbdător să explorez acest alt tărâm, curios să văd cum arată localnicii. Dacă există...

Dar iată că zăresc deja la orizont silueta unei fiinţe umanoide. Îmi înteţesc paşii să nu o pierd din ochi, alerg aproape să o ajung din urmă. Strig după ea ca un apucat şi mi se pare că îmi răspunde, dar poate e doar ecoul vocii mele...

M-am mai apropiat ceva de ea, sau o văd mai clar. Dau din mâini şi din picioare ca un besmetic şi - minune - ea îmi răspunde prin aceleaşi gesturi. E ca şi cum m-aş vedea într-o oglindă... care se îndepărtează de mine... cu aceeaşi viteză cu care eu mă apropii de ea...

Dar pot să-i desluşesc deja toate formele şi trăsăturile, seamănă îngrijorător de mult cu corpul meu. Şi mi-e teamă că dacă ar întoarce capul spre mine, m-aş convinge definitiv că are chipul meu! Dar asta nu poate fi nici o simplă oglindă, nici fata morgana... dacă sunt eu însumi...

AUREL CĂRĂŞEL

POVESTE DE IARNĂ

Moto:
"Şi ninge până la prăsele,
Ninsoarea-mi intră-n trupul tot,
E-un dans de oameni de zăpadă
Ce-mbrăţişarea n-o mai pot."

· Adrian Păunescu

- Ăsta nu e un lucru pe care să-l înţelegem noi, replicase trist Omul-melc şi închisese încet oblonul cochiliei.

Viforul şuiera furios, ocolind dreptunghiurile masive din piatră, printre care se iţeau, când şi când, colţii tăioşi ai stelelor. O fantastică simfonie de sclipiri încremenise sub răsuflarea sa răsucită, pe tot ce însemna unghi ascuţit: colţuri, cornişe, muchii. Gerul făcea să pocnească, rar, carnea poroasă a pereţilor, rostogolind bolovani din întunericul înălţimilor.

"Ce plăcută ar fi acum lumina tremurătoare a unei lumânări! gândi Cărătorul-de-silicon, strângându-şi mai bine în jur faldurile mantiei albastre. Fostul meu Stăpân avea una şi o aprindea în zilele de sărbătoare: o lăsa câteva clipe să ardă, să ne bucurăm cu toţii privindu-i curgerea vaporoasă în aer, apoi o stingea între degete, spunându-ne că, dacă aveam răbdare, urma să o revedem şi în anul următor."

"Se afla în secţiunea inferioară o Dansatoare-de-flux, care se văieta în permanenţă pentru această nedreptate. Zicea că ar fi fost minunat să-şi poată potrivi salturile imponderabile cu energia aceea primitivă. Într-o noapte a exersat prea aproape de marginea balizată şi s-a prăbuşit. De atunci, nimeni n-a mai auzit nimic despre ea. Şi nici Stăpânul nu a mai aprins lumânarea. Unii erau de părere că, probabil, se terminase. Dar eu nu cred. Mai degrabă, Stăpânul regreta distrugerea Dansatoarei. Şi ţinea ascunsă bucăţica aceea de ceară, în speranţa că va primi o alta."

"Şi nici pe aici nu ai văzut-o?", se zbătu imperios un gând galben şi Cărătorul-de-silicon pricepu că trebuie să fie al Krakenului-cu-instinct. Nu putea să se întoarcă pentru a-l zări prin mormanele de moloz acoperite cu strălucitoare cuşme de zăpadă albastră. Îi bănuia însă mişcările şerpeşti ale celor trei braţe şi se înfioră. Nu că s-ar fi temut: cu numai jumătate din structura cristalică în funcţiune, Krakenul era aproape imobilizat.

"Nu, nu am văzut-o. Poate că am nimerit în alt Depozit. Sau poate a fost recondiţionată. E trist să nu mai poţi afla nimic despre foştii camarazi. Locul ei a rămas gol multă vreme. Ca un reproş pentru noi, cei care nu i-am înţeles aspiraţia către o stare superioară a energiei: mişcarea sincronă. Apoi a sosit, în ajunul unei sărbători, Arlechinul-criptic. Era un circuit bizar, care bombănea într-una şi se ciondănea cu toţi vecinii, încercând să le modifice câmpul cuantic. Din pricina lui au fost o serie de întreruperi ale sarcinilor negative în sistem şi o parte dintre noi, nedotaţi cu sistem redresor, ne defectam cu o suspectă regularitate. Nu lucruri grave, dar exasperante prin repetiţie. Apoi intervenea anchilozarea complexului de mişcare. Nefericiţii ajungeau în Colector şi sfârşeau la Depozit. Şi, ceea ce era mai de neînţeles, Stăpânul părea amuzat de isprăvile Arlechinului. Uneori râdea în hohote şi-l felicita, cuplându-l la o pilă biotropică."

Viscolul îl izbi cu pumnu-i îngheţat, răsucindu-l în loc. Presa de silicon scoase un sunet grav şi îşi desfăcu trapa, lăsând să se scurgă câteva fire de siliciu, îndată furate de nevăzutele degete ale vârtejului albastru.

În stânga se zărea, înnămeţită, cochilia răsucită a Omului-melc. Asculta poveştile lor la căldură, neîndurându-se să-şi părăsească adăpostul, pentru a fi alături de ei în clipele acelea de restrişte.

Către dreapta, foşnea, abia simţit, harpa Gravorului-de-sunete. Era un personaj fascinant, care nu gândea niciodată. Cărătorul-de-silicon se întreba uneori dacă măcar îi putea înţelege.

"Trebuie să fie chinuitor să te afli în Incomunicabilitate, gândi el cu nelămurită spaimă. Ceva asemănător unei mişcări lipsite de sens, într-un mediu vâscos, lipsit de sarcini negative."

"Ştie cineva ce este Incomunicabilitatea?", răspunse răutăcios gândul violet al Fisionarului-de-timp. De câte ori se imaginează ceva negativ, imediat se şi amplasează în Incomunicabilitate. Deşi toate câte există, pozitive, neutre şi negative, sunt întâlnite numai aici. A fost cineva pe acolo şi s-a întors să ne comunice despre cele văzute?"

"Nu ştiu dacă s-a mai întors, însă de ajuns pe tărâmul Incomunicabilităţii nu mă îndoiesc că s-a ajuns. Fie din simplă curiozitate, fie forţat de împrejurări. Îmi amintesc de unii tovarăşi de secţiune care, o dată cu trecerea timpului, deveneau tot mai închişi în ei, gândurile li se atrofiau, rămânând simple semnale ale continuării existenţei, pierdeau controlul mişcărilor comandate şi intrau în sectorul Aleatorilor. Un Grafilit-vârtej, cu o impecabilă mişcare de rotaţie în jurul axei, care formase într-o vreme un cuplu extraordinar cu Dansatoarea-de-flux, după dispariţia acesteia şi-a pierdut precizia mişcării, se balansa ciudat

între salturile de pe un nivel energetic pe altul şi a sfârşit prin a ajunge Aleatoriu. Într-o zi a tăcut brusc şi, până a fost ejectat în Colector, a rămas incomunicabil."

"Trebuie să existe Incomunicabilitatea asta, luci şiret gândul galben al Krakenului. O dată, cei doi Stăpâni m-au introdus în Circular pentru a devora o Cariatidă-eternă. Constituia o pradă suculentă, iar eu eram înfometat de aproape o săptămână. În Circular domnea o lumină roşie, care-i desena în relief contururile energetice, indicându-mi punctele nevralgice. Nici n-a încercat să se apere. Cred că se afla deja în Incomunicab.i tate, pentru că n-am simţit nici o urmă de gând în clipa desfiinţării. Coardele de energie plesneau ascuţit, însă ochii ei rămâneau muţi."

Cărătorul-de-silicon se strădui să desluşească şerpii ondulând ai Krakenului, dar vijelia îl orbea, repezindu-i în faţă fulgi mici şi deşi. Câte o pală îl făcea să se clatine, gata-gata să se prăbuşească într-o rână. O lumină verde, suspendată, îşi aprinse departe farul tainic, înveşmântând formele fantastice ale fanteziei iernii în nuanţe de jad.

Cărătorul-de-silicon îşi înălţă capul spre marginile verticale ale Depozitului şi priviri tânjind spre paralelipipedele din piatră şi sticlă, ce se decupau către cer, dincolo de buza răsfrântă a spaţiului de depozitare. Prin pulberea argintie, măcinată fără încetare peste trupurile lor schilodite, zări sclipirile îndepărtate ale levogirelor automate de transport.

"O mai fi mult până la miezul nopţii? se strecură înşelător gândul violet al Fisionarului şi Cărătorul-de-silicon avu surpriza să vadă cum oblonul cenuşiu al cochiliei alunecă în jos şi chipul zbârcit al Omului-melc apare în cadrul ferestruicii.

O steluţă roşie ţâşni către înălţimi, sfâşiind pielea transparentă a vârtejurilor albastre şi plesni într-o inflorescenţă sângerie.

"Nu mai e mult, licări galbenul intens al emisiei Krakenului. Şi tu trebuie să ştii cel mai bine, Spărgătorule! Nu eşti acela care despică peretele clipelor, făcându-le să alunece una în alta?"

"Nu mai sunt, se încovoie umil umbra violetă a gândului-răspuns. Stăpânul mi-a dereglat fluxul continuu al penetratorului, transformându-l într-o emisie spontană şi imprevizibilă. Înainte vreme eram o persoană foarte curtată, datorită puterii mele de a fractura axul timpului şi de a-i smulge clipe, încremenindu-le în nemişcare. Acum nici pentru recondiţionat nu am mai fost bun. Am ajuns din Colector direct în hruba Depozitului."

"Imposibil să-ţi fi pierdut tu toate puterile! se încolăci nervos gândul Krakenului. La Stăpân erai mereu aşezat în cea mai bună celulă a secţiunii superioare. De câte ori nu te-am ocărât în nopţile fără emisiuni negative! Toate pulsau către celula ta, te aveau unic destinatar. În vreme ce noi, cei mărunţi şi banali, ne anchilozam în secţiunile inferioare, imobilizaţi în plasele minus-energiei. De câte ori nu am visat o îmbrăţişare cu tine!"

"Nu ţi-aş fi dorit-o! se răsuci furios Fisionarul-de-timp. Eram un fel de invincibil stăpân al clipelor. Te-aş fi făcut să te încolăceşti în jurul propriului corp şi să te autodevori."

"Hei, e cineva pe aici?!... Am recepţionat parcă nişte gânduri vagabonde... Răspunde, e cineva pe aici?"

Un trup greu bufni înfundat deasupra rămăşiţelor dezarticulate ale unei Păsări-embrion, ridicând valuri înspumate de zăpadă. O clipă, farul verde dispăru în spatele furiei albe. Cărătorul-de-silicon se simţi ridicat în aer, apoi aşezat cu brutalitate mai într-o parte, cu presa prinsă sub el. Constată că întâmplarea îl poziţionase cu faţa în sus, restrângându-i raza vizuală la un singur punct: lumina verde.

"Tu cam ce fel de rablă vei mai fi fiind? se interesă surprins Fisionarul-de-timp. Ai trecut mai întâi prin Colector?"

"Nu, ce să caut în Colector? Vin direct din secţiune. Am plăcerea să vă anunţ că nu sunt o piesă plină de defecţiuni, ca voi. Până acum un ceas, Stăpânul mă numea Cibernic-ascultătorul. Nu i-am ieşit niciodată din cuvânt. Programul meu este lipsit de elementul aleatoriu. Prin construcţie, sunt un slujitor extrem de devotat."

"Eşti o rablă slugarnică! mârâi scârbit, într-o culoare leşioasă, gândul Krakenului-cu-instinct. Eşti una din cele 300-de-unelte-personale ale Stăpânului. Adică un obiect fără personalitate şi imaginaţie. De asta nici nu ajungeaţi în Circular să vă confruntaţi cu mine."

"Pot să aflu cine e noul Stăpân aici?" se informă înţepat gândul cenuşiu al noului sosit.

"Aici nu sunt Stăpâni, răspunse trist gândul albastru al Omului-melc. Aici suntem numai noi. Sortiţi uitării şi descompunerii. Aici e Depozitul."

Cărătorul-de-silicon încercă să-şi imagineze cum se mişcă prin aerul ca sticla antenele Omului-melc. Nu vedea decât ochiul verde, îndepărtat, al oraşului. Pe fundul gropii, Krakenul-cu-instinct lovea ameţit de vijelie scheletul unui Patrulator metalic, îndoindu-l. Fulgii ţeseau zboruri satanice deasupra Depozitului, sunând stingher în harpa Gravorului.

"Suntem, probabil, ultima haltă spre zonele inabordabile ale Incomunicabilităţii. Până ce vom păşi însă dincolo, mai păstrăm încă şansa gândului."

"Mai există o şansă, se împotrivi insinuant gândul violet al Fisionarului. Una mică de tot. Dar pentru asta trebuie să aflăm mai întâi cât mai este până la miezul nopţii."

"Spune! alunecă abia sesizabil gândul

Omului-melc. Lasă egoismul la o parte şi spune! Dacă mai avem măcar umbra unei şanse, trebuie să o cunoaştem."

"Întâi timpul... timpul exact..."

"Vrei să ne înşeli, înţelese Cărătorul-de-silicon şi se simţi inutil şi neputincios, aşa cum stătea, cu faţa către cer. Eşti singurul capabil de a te mişca. Încă. Şi vrei să ne păcăleşti. Omul-melc are dreptate. Vorbeşte tu mai întâi, apoi Cibernic-ascultătorul ne va spune ce oră era când a fost ejectat din secţiune."

Către cer ţâşniră fără zgomot două steluţe galbene, care explodară în jerbe minunate de scântei. Farul cel verde clipi mărunt, gata-gata să se stingă.

"E vorba de o întâmplare, pe care am ascultat-o fără voia mea. Şi nu pare prea credibilă, clipi învins gândul violet. Cărătorul-de-silicon şi-l imagina pe Fisionar sprijinit în penetratorul inutil. Într-o noapte cu minus energie, când toţi se aflau strânşi în reţeaua nemişcării şi numai către mine pulsau fluxuri energetice dinspre Avertizor, am surprins gândul negru al unei Umbre-de-colon. Povestea o istorie extraordinară despre puterea celei din urmă dintre Nopţi. Există o clipă atunci, când cel care speră cu adevărat este răsplătit. Devine alesul Omului-cu-glugă, care-l va lua cu el şi-l va distribui nu prin Reţea, ci personal, unui Stăpân bun, ce se va bucura enorm şi va realiza Starea Dintâi a Comuniunii Bioenergetice. Aceasta va fi suprema fericire, deoarece, chiar în caz de defecţiune, nu vom mai fi ameninţaţi cu recondiţionarea, care şterge memoria existenţelor anterioare, şi nici cu Depozitul, de unde nu mai există scăpare. Apoi Umbra-de-colon a tăcut, înainte de a preciza la care noapte anume se gândise. Probabil, îşi epuizase rezerva de energie. Până să mă hotărăsc să îi trimit un flux de..."

Lumina verde dispăru brusc şi o umbră uriaşă acoperi întreg Depozitul. Cărătorul-de-silicon avu viziunea înspăimântătoare a doi ochi imenşi, care bătură din pleoape la câteva palme de el, spulberând zăpada.

"Este Noaptea dintre Ani, răscrucea timpului, bubui un gând năpraznic, ridicând scântei albe. Am auzit în apropiere simfonia fantastică a Vârtejului de clipe. Aici trebuie să fie un Gravor-de-sunete, a cărui harpă va încânta un copil de dinainte de Era Infantilă. Să ne grăbim să prindem punctul distinct al Răscrucii, pentru a face trecerea."

O mână nervoasă împrăştie cu un deget jucăriile stricate, prăvălindu-le în puful zăpezii, şi ridică silueta firavă a Gravorului, strecurând-o cu grijă într-o casetă roşie. Apoi se auzi fâşâitul subţire al levogirului şi lumina verde se reaprinse, oscilând sub răsuflarea îngheţată a viforului.

Dar Cărătorul-de-silicon nu mai putea să îl vadă. În vălmăşagul rostogolirii anterioare îşi pierduse presa de silicon şi nimerise cu faţa în jos. Simţea în spate o arsură cumplită, de la care nu reuşi să îl distragă nici măcar gândul trist al Omului-melc:

"Asta nu e un lucru pe care să-l înţelegem noi."

VITRINA LITERARĂ

După o cam (prea) lungă absenţă din paginile *Anticipaţiei*, rubrica de faţă îşi propune - până la găsirea unui colaborator serios şi dotat cu o reală cultură SF-o simplă trecere în revistă a apariţiilor de excepţie din ultimele luni, apariţii grupate după editurile respective (orânduite alfabetic).

Editura *Cristian* din Craiova a avut o excelentă iniţiativă, publicând romanele premiate cu Hugo (reamintesc, votat de fanii SF americani). Pentru un colecţionar de science fiction, toate cele patru volume apărute până acum merită să fie achiziţionate; în ordinea apariţiei: Stea dublă de Robert A. Heinlein (190 pag., 250 lei), Un caz de conştiinţă de James Blish (190 pag., 250 lei), Maşina eternităţii de Frank Riley şi Mark Clifton (190 pag., 450 lei) şi Infanteria stelară de Robert A. Heinlein (269 pag., 450 lei). Personal, aş atrage atenţia asupra romanelor lui Heinlein care, practic necunoscut în România, a fost votat în SUA cel mai popular autor SF din toate timpurile (bunul Asimov vine deabia pe locul 5 (!!), după Frank Herbert, Arthur C. Clarke şi Ursula K. LeGuin).

Editura *Multistar* din Piatra Neamţ, specializată, se pare, în operele lui Arthur C. Clarke, a publicat 2001, Odiseea spaţială (265 pag., 495 lei), roman devenit de referinţă graţie tulburătorului film al lui Kubrik din 1968.

Editura *Nemira* a publicat Dune de Frank Herbert (2 volume, 603 pag., 1 500 lei), fără doar şi poate capodopera literaturii science fiction. Nu poate lipsi din biblioteca nici unui iubitor de SF şi este calea cea mai sigură spre convertirea în domeniu a neiniţiaţilor. La aceeaşi editură, Preludiul Fundaţiei de Isaac Asimov (368 pag., 600 lei), după opinia mea neinspirat publicată drept prima din seria Fundaţiei. Cumpăraţi-o, dar n-o citiţi decât după ce au apărut seria Fundaţiei şi seria Roboţilor. Dacă aţi citit-o deja, recitiţi-o la sfârşit, acolo unde-i este locul.

Ca să rămânem tot la Asimov, editura *Teora* a publicat Zeii înşişi (222 pag., 595 lei), singurul roman al "bunului doctor" care a obţinut ambele mari premii SF americane (Hugo şi Nebula), un regal pentru iubitorii de extrapolări hard-SF.

Fanilor lui Serge Brussolo, Editura *Valdo* le oferă Febra (160 pag., 300 lei), un nou prilej de dezlănţuire baroc-organică a delirantului autor francez.

Nu pot încheia citarea celor mai interesante cărţi apărute (cam) de la începutul anului fără să pomenesc două antologii:

(1) La Editura *Adevărul*, volumul Imperiul oglinzilor strâmbe (304 pag., 300 lei), sub îngrijirea lui Cristian T. Popescu, o colecţie de excelente povestiri româneşti şi străine, multe inedite.

(2) Almanahul Anticipaţia 1993 (224 pag., 500 lei) - cumpăraţi-l şi veţi vedea că nu-i doar o simplă autoreclamă. Veţi avea surpriza să descoperiţi faţete inedite (până acum, în România) ale SF-ului.

Mihai-Dan Pavelescu

TUNELUL TIMPULUI

1903

- În acest an se stabileşte în Statele Unite ing. Hugo GERNSBACK (n. 16.08.1884 în Luxemburg - m. 19.08.1967). Abia instalat, se lansează în afacerile cu articole electrotehnice. Astfel, în 1905, proiectează carcasa primului aparat de radio destinat comercializării curente, întocmeşte un catalog comercial de piese pentru aparatele de radio etc. În 1908 editează primul periodic ce se adresa radioamatorilor, intitulat "MODERN ELECTRICS", în care îşi publică povestirea "Ralph124C41+". Critica literară nord-americană consideră acest text drept punctul de plecare al literaturii SF moderne. Ulterior a mai editat periodicele: "RADIO NEWS", "ELECTRICAL EXPERIMENTER", "AMAZING STORIES" (1926-1929), "AMAZING STORIES ANNUAL" (1927), "AMAZING STORIES QUARTERLY" (1929-1930), "SCIENTIFIC DETECTIVE MONTHLY" (1929), "SCIENCE WONDER STORIES" (1929-1930), "SCIENCE WONDER STORIES QUARTERLY" (1929-1930), "AMAZING DETECTIVE TALES" (1930), "WONDER STORIES" (1930-1936). În semn de înaltă preţuire pentru contribuţia sa la lansarea, promovarea, popularizarea şi impunerea literaturii SF, principalul premiu SF acordat anual în SF a primit numele de "HUGO AWARD".
- La 10 iulie se naşte scriitorul britanic John Wyndham Parkes Lucas Beynon HARRIS. După studii la Bedales School, practică meserii dintre cele mai diferite (fermier, avocat, consultant în probleme de reclamă comercială etc.). Debutează în 1931 cu povestirea "Worlds to Barter", publicată în revista nord-americană "Wonder Stories"; de altfel, până după cel de-al doilea război mondial, întreaga sa producţie literară a fost publicată în Statele Unite. Pentru semnătură a utilizat diferite pseudonime rezultând din combinarea numeroaselor sale prenume: John WYNDHAM (cel mai cunoscut), John BEYNON, John Beynon HARRIS, Johnson HARRIS, Lucas PARKES, Wyndham PARKES.
- Vede lumina zilei, la New York, Frank Belknap LONG, autor de proze SF şi fantastice. Debut în 1924 cu povestirea "Death Waters", publicată în revista "Weird Tales". Alte câteva titluri notabile sunt: "The Flame Midget" (1935), "Mars Is My Destination" (1962), "Lost Earth Be Conguered" (1966) etc.
- La 10 august se naşte în New Jersey (SUA) Word MOORE, autorul celebrului roman "Bring the Jubilee" (1953), în care se relatează cum intervenţia, absolut nesemnificativă la prima vedere, a unui temporant imprudent duce la modificarea dramatică a întregii istorii moderne şi contemporane: modificarea rezultatului bătăliei de la Gettysburg atrage dispariţia instantanee a lumii povestitorului, în care Confederaţia Sudistă este o mare putere înfloritoare, iar Uniunea Statelor Nordiste nu-i decât un stat zdrobit sub povara mizeriei, suprapopulaţiei şi foametei endemice.
- La 25 iunie, în mica localitate Motihari din Bengal (India) se naşte Eric Arthur BLAIR, universal cunoscut sub pseudonimul George ORWELL. Fiu al unui funcţionar al administraţiei coloniale britanice, la încheierea misiunii acestuia (în 1907), îl însoţeşte în Anglia. După studii la Eton, se înrolează (între 1922-1927) în Indian Imperial Police şi, mai apoi, în Brigăzile Internaţionale, participând la războiul civil din Spania de partea forţelor republicane. Învăţămintele experienţei comuniste (a fost membru al acestui partid până după victoria din 1945) l-au inspirat în scrierea antiutopiilor "Animal Farm" (1943/1944; trad. "Ferma animalelor") şi "1984" (1949; trad. "1984").
- Se naşte în Africa portugheză de vest Manly Wade WELLMAN în familia unui medic american, cercetător în domeniul bolilor tropicale. După debutul în revista "Weird Tales", dobândeşte o mare popularitate cu serialul "John the Minstrel". Alte titluri: "The Devil's Planet" (1951), "Giants from Eternity" (1959), "The Solar Invasion" (1968). Moare la 5 aprilie 1986.
- Moare Charles Bernard RENOUVIER (n. 1815), filozof kantian şi publicist, autor al unei foarte interesante lucrări intitulate "Uchronie (l'Utopie dans l'histoire) - Esquisse apocryphe du développement de la civilisation européene tel qu'il aurait pu être" (1857).
În 1876 publică o ediţie simţitor revăzută, sub titlul "Uchronie - Tableau historique apocryphe des révolutions de l'Empire Romain et de la formation d'une fédération européene".

Apariţii editoriale:

- FRANŢA: "Sur la pierre blanche" de Anatole FRANCE; "Histoire de quatre ans: 1997-2001" de Daniel HALÉVY (1872-1962; istoric şi eseist); "La double vie de Théophraste Longuet" de Gaston LEROUX (1868-1927; avocat, ziarist şi romancier); "La force ennemie" de John-Antoine NAU (pseudonimul lui André Torquet, poet şi romancier; de remarcat că acest roman SF a inaugurat decernarea premiilor Academiei Goncourt, fiind primul laureat al acesteia); "Bourses de voyage" de Jules VERNE (prima traducere românească în 1978, sub titlul "Burse de călătorie").
- GERMANIA: "Der Aufgang zur Sonne - Hausmärchen" de Paul SCHEERBART.
- MAREA BRITANIE: "A Dream of Armajeddon" (trad. "Un vis apocaliptic"), "The Truth about Pyecraft" ("Adevărul despre Pyecraft"), "Filmer" (trad. "Filmer"), "The Iron Clads" (trad. "Poza de fier a ţării"), "The Valley of Spiders", de Herbert George WELLS (1866-1946).

1913

Aniversări:

- La 18 decembrie se naşte Alfred BESTER, unul dintre deţinătorii titlului onorific de "Grand Master of Science Fiction" (atribuit în 1987). Licenţiat în arte plastice la Pennsylvania University, a urmat în paralel cursuri de drept comercial şi de medicină. A debutat în 1939 cu povestirea "Broken Axiom", publicată în revista "Thrilling Wonder Stories". Ulterior a scris şi scenarii pentru B.D. ("Superman", "Batman", "Captain Marvel"). A primit un premiu "Hugo" pentru romanul "The Demolished Man". Alte scrieri notabile: "Hell Is Forever" (1942); "Of Time and Third Avenue" (1951; trad. "Timpul şi Bulevardul trei"); "Time is Traitor" (1953); "Star Light/Star Bright" (1953); "The Stars Are My Destination" (1956); "Galateea Galante" (1980).

- La 23 mai se naşte, la Valeva/Cernăuţi, Olga CABA. Cunoscută mai ales ca autoare de povestiri fantastice, a abordat şi genul SF în romanul "Totaliter aliter" (1982).

- La 3 martie se naşte, în oraşul Reims, Roger CAILLOIS. Profesor universitar, este unul dintre cei mai avizaţi exegeţi ai fenomenului "fantastic", în acest sens putând fi amintite eseurile: "Du conte de fées a la science fiction" (1964; trad. "De la basm la povestirea ştiinţifico-fantastică", figurând ca prefaţă la "Antologia nuvelei fantastice") şi "Au coeur du fantastique" (1965; trad. "În inima fantasticului"). A scris şi o ucronie, intitulată "Pontius Pilatus" (1961). De asemenea a alcătuit şi două antologii, devenite adevărate puncte de referinţă: "L'Anthologie du fantastique" (1958; traducerea românească - "Antologia nuvelei fantastice" - a fost completată cu un capitol dedicat autorilor noştri) şi "Puissances du rêve" (1962). Moare în 1978 la Paris.

- În Idaho (SUA) se naşte Richard McKENNA. Ofiţer în marina militară. În 1966 i s-a decernat post-mortem (a murit în 1964), pentru povestirea "The Secret Place", un premiu "Nebula".

- În oraşul Milwakee (SUA) vede lumina zilei Paul Myron LINEBARGER, universal cunoscut sub pseudonimul Cordwainer SMITH. Secretul personalităţii disimulate sub acest pseudonim a fost dezvăluit abia după moartea sa (în 1966). Studii începute la Universitatea din Nanking (China), apoi continuate în SUA la George Washington University, American University şi Chicago University. Profesor de cultură şi civilizaţie asiatică la Johns Hopkins University, specialist în lingvistica extrem-orientală şi consilier militar al Pentagonului în problemele războiului psihologic. Debut în 1950 cu povestirea "Scanners Live in Vain", publicată în "Fantasy Book-No 6". Alte scrieri: ciclul "Norstrilia", "A Planet Named Shayol" (1961), "The Ballad of Last C'mell" (1962); "The Game of Rat and Dragon" (trad. "Jocul şobolanului şi al dragonului"), "Under Old Earth" (trad. "În adâncurile bătrânului Pământ") etc.

- La Los Angeles se naşte Jerry SHOL; reporter, prozator şi scenarist. Debut în 1952 cu povestirea "The Haploids". Alte scrieri: "The Transcendant Man" (1953), "Costigan's Needle" (1953), "Night Slaves" (1965) etc.

Apariţii editoriale:

- FRANŢA: "La famine de fer" de Henri ALLORGE; "Le mort volant" şi "Le secret des Patterson" de Jules HOCHE. În acest an văd lumina tiparului unele dintre cele mai reuşite scrieri ale lui Maurice RENARD (1875-1939): "L'Homme au corps subtil" (trad. "Omul cu corp inconsistent"), "Le brouillard du 26 Octobre" (trad. "Ceaţa din 26 octombrie"); "Monsieur d'Outremort" (trad. "Un gentilom fizician"). Alte scrieri anterioare acestui an: "Le docteur Lerne, sous-dieu" (1908), "Le péril bleu" (1910) şi culegerea "Fantômes et fantoches" (1905).

- GERMANIA: "Lesabéndio - Ein Asteroiden Roman"

- MAREA BRITANIE: Arthur Conan DOYLE (1859-1930) publică "The Poison Belt" (trad. "Centura toxică" sau "Cerul otrăvit") şi "The Horror of the Heights". Cu numai un an înainte îi apăruse capodopera "The Lost World" (trad. "Lumea pierdută"). Alte apariţii editoriale: "The Passionate Friends" de H.G. WELLS şi "A Crystal Aje" de William Henry HUDSON (1841-1922).

- STATELE UNITE: răsare steaua marelui Edgar Rice BURROUGHS, care, numai cu un an mai înainte, debutase editorial cu povestirea "Under the Moons of Mars", primul episod al ciclului "John Carter" publicat în revista "All Story" (la retipărire, în 1915, titlul este modificat în "A Princess of Mars"). Deci în acest an apar: "The Gods of Mars" (episodul II din ciclul "John Carter") şi "At the Earth's Core" (episodul I din ciclul "Pellucidar"). George Allan ENGLAND (1877-1936) publică "Beyond the Great Oblivion" şi "The Afterglow", episoadele II şi III din ciclul "Darkness and Dawn" (primul episod apăruse în anul anterior).

- AUSTRIA: marele maestru al fantasticului Gustav MEYRINK (1868-1932) publică unicul său text SF: "Das Automobil" (trad. "Automobilul").

- CHINA: politicianul şi filozoful modernist K'ANG Yu-Wei publică utopia "Ta t'ung Shu".

Periodice:

- În acest an, revista "Modern Electric" editată de Hugo Gernsback îşi schimbă titlul în "ELECTRICAL EXPERIMENTER". În paralel cu texte tehnice de specialitate, va include în sumar şi povestiri SF. Ilustraţia copertei este executată de Frank Paul. Sub acest titlu va apărea până în 1923, când şi-l va modifica în "Science & Invention".

(Continuare în numărul viitor)

MIHAELA şi CRISTIAN IONESCU

A

	6	9	4	3	1	2	10	4	11	
			12	4	2	2	13			
		14	13	5	3	5	8	1		
			13	15	4	11	16			
			10	8	5	14	13			
17	8	17	4	1	3	18	19	8	17	8
			6	11	4	14	13			
		10	8	6	6	20	13	5		
			1	10	3	20	13			
		9	4	15	2	3	18	21		
		20	13	4	7	12	3	19		
			5	4	3	9	9			
	7	13	11	21	8	22	1	21	3	
		11	4	1	5	13	3	1		

B

Înlocuind cifrele prin litere, veţi afla de la A la B fascinantul domeniu despre care Ado Kyrou spunea că: "Aceste filme se bazează pe realitatea de azi pentru a o descoperi pe cea de mâine, pentru a inventa deci noi moduri de gândire şi de viaţă. Ele înlocuiesc idealismul prin ştiinţă şi, graţie acesteia, ating miraculosul" -iar pe cele 14 orizontale, tot atâţia cunoscuţi cineaşti cu remarcabile creaţii în domeniu.

RADU STOIANOV

Dezlegarea jocului din nr. 499

1)INFINIT - AN; 2) NOR - ANANIA; 3) VI - LUCRU - V; 4) I - RETEA - AI; 5) ZEU - IP - ERG; 6) IU - KLEIN - A; 7) B - ACU - NAUT; 8) IAR - STA - RO; 9) LUMI - CLAIR; 10) ETERNITATI